

Ν.Σ.(μ)

Αριθμός 3143/2015

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ Α΄

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 18 Νοεμβρίου 2013, με την εξής σύνθεση: Αν. Γκότσης, Αντιπρόεδρος, Προεδρεύων, σε αναπλήρωση του Προέδρου του Τμήματος, που είχε κώλυμα, Σπ. Μαρκάτης, Α. Καλογεροπούλου, Σύμβουλοι, Στ. Κτιστάκη, Χ. Κομνηνός, Πάρεδροι. Γραμματέας η Μ. Βλασερού.

Για να δικάσει την από 23 Σεπτεμβρίου 2008 αίτηση:

της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «ΚΑΦΑΝΤΑΡΗΣ - ΠΑΠΑΚΩΣΤΑΣ Α.Β.Ε.Ε. Εκκοκκιστήρια Βάμβακος – Σπορελαιουργεία», που εδρεύει στην Καρδίτσα (10^ο χλμ. Ε.Ο. Καρδίτσας – Λάρισας), η οποία παρέστη με τη δικηγόρο Θεοδώρα Αντωνίου (Α.Μ. 10123), που τη διόρισε με πληρεξούσιο,

κατά των: 1. Ελληνικού Δημοσίου, το οποίο παρέστη με την Όλγα Τσιρκινίδου, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και 2. Οργανισμού Πληρωμών και Ελέγχου Κοινοτικών Ενισχύσεων Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (Ο.Π.Ε.Κ.Ε.Π.Ε.), που εδρεύει στην Αθήνα (Αχαρνών 241), ο οποίος παρέστη με τον δικηγόρο Επαμεινώνδα Μπέρδο (Α.Μ. 15721), που τον διόρισε με πληρεξούσιο.

Με την αίτηση αυτή η αναιρεσείουσα εταιρεία επιδιώκει να αναιρεθεί η υπ' αριθμ. 2182/2007 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Πειραιώς.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως της εισηγήτριας, Συμβούλου Α. Καλογεροπούλου.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε την πληρεξουσία της αναιρεσείουσας εταιρείας, η οποία ανέπτυξε και προφορικά τους
./.

προβαλλόμενους λόγους αναιρέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση, τον πληρεξούσιο του αναιρεσίβλητου Ο.Π.Ε.Κ.Ε.Π.Ε. και την αντιπρόσωπο του Υπουργού, οι οποίοι ζήτησαν την απόρριψή της.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α ι

Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α
Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ á τ ο Ν ό μ ο

1. Επειδή, για την άσκηση της υπό κρίση αιτήσεως έχει καταβληθεί το νόμιμο παράβολο (283744, 283746, 2091435, 2091477-78, 4455273, 4455436/2008 ειδικά έντυπα παραβόλου).

2. Επειδή, με την αίτηση αυτή, όπως συμπληρώνεται με το από 14.3.2012 δικόγραφο πρόσθετων λόγων, ζητείται η αναίρεση της 2182/2007 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Πειραιώς, με την οποία, αφού έγινε δεκτή τριτανακοπή του Ελληνικού Δημοσίου, εξαφανίστηκε η 2109/2005 απόφαση του ίδιου δικαστηρίου, έγινε δεκτή έφεση του Οργανισμού Πληρωμών και Ελέγχου Κοινοτικών Ενισχύσεων Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (Ο.Π.Ε.Κ.Ε.Π.Ε.) και εξαφανίστηκε η 1064/2003 απόφαση του Διοικητικού Πρωτοδικείου Πειραιά, ακολούθως δε απορρίφθηκε αγωγή της αναιρεσεύουσας εταιρείας, με την οποία αυτή είχε ζητήσει να υποχρεωθεί ο Οργανισμός Βάμβακος να της καταβάλει το ποσό των 93.219.988 δραχμών, ως αποζημίωση, κατά τα άρθρα 105 και 106 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα (Εισ.Ν.Α.Κ.), για την αποκατάσταση της ζημίας που αυτή είχε υποστεί, σύμφωνα με τους ισχυρισμούς της, εξαιτίας της επιβολής, κατά το άρθρο 30 παρ. 1 του ν. 2040/1992, εισφοράς εις βάρος της υπέρ του ανωτέρω Οργανισμού. Με την πρωτόδικη απόφαση είχε γίνει εν μέρει δεκτή η αγωγή της αναιρεσεύουσας.

3. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση σε συνδυασμό με τα λοιπά, παραδεκτως ληπτέα υπόψη κατ' αναίρεση διαδικαστικά έγγραφα, προκύπτουν τα εξής: Η

αναιρεσείουσα εταιρεία είχε ως δραστηριότητα, μεταξύ άλλων, τη βιομηχανική επεξεργασία σύσπορου βαμβακιού, το οποίο, μετά την αγορά και επεξεργασία του, εμπορευόταν στο εσωτερικό και το εξωτερικό. Κατά τις εκκοκκιστικές περιόδους 1994 – 1995 και 1995 - 1996 αγόρασε από παραγωγούς διάφορες ποσότητες σύσπορου βαμβακιού και κατέβαλε σε αυτούς, εκτός του συμφωνηθέντος τιμήματος και κοινοτική ενίσχυση ύψους 9.321.998.813 δραχμών, την οποία είχε προεισπράξει αφού είχε προηγουμένως καταθέσει στον Οργανισμό Βάμβακος αντίστοιχες εγγυητικές επιστολές τραπεζών. Προκειμένου να της επιστρέψει τις εγγυητικές αυτές επιστολές, ο Οργανισμός Βάμβακος αξίωσε από την αναιρεσείουσα να καταβάλει την προβλεπόμενη από το άρθρο 30 παρ. 1 του ν. 2040/1992 εισφορά, ίση προς το 1% επί του συνολικού ποσού που εισέπραξαν οι παραγωγοί, δηλαδή τόσο επ' αυτού που έλαβαν από την αναιρεσείουσα ως εμπορική αξία, όσο και επί του ποσού που έλαβαν μέσω αυτής ως επιδότηση από την Ευρωπαϊκή Κοινότητα. Κατόπιν τούτου, η αναιρεσείουσα κατέβαλε υπέρ του Οργανισμού Βάμβακος, εκτός από την εισφορά επί της τιμής που καταβλήθηκε στους παραγωγούς και εισφορά επί της κοινοτικής ενισχύσεως που χορηγήθηκε σε αυτούς και ανερχόταν, κατά το κρίσιμο χρονικό διάστημα, σε 93.219.988 δραχμές. Με την από 1.11.1997 αγωγή που άσκησε ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών η αναιρεσείουσα προέβαλε ότι η ανωτέρω εισφορά έπρεπε να καταβληθεί επί της εμπορικής και μόνον αξίας του σύσπορου βαμβακιού που είχε αγοράσει και ζήτησε να υποχρεωθεί ο Οργανισμός Βάμβακος να της καταβάλει το ως άνω ποσό των 93.219.988 δραχμών, ως αποζημίωση για τη ζημία που είχε υποστεί από την παράνομη, κατά τους ισχυρισμούς της, συμπεριφορά των οργάνων του ως άνω Οργανισμού, συνισταμένη στην εσφαλμένη εφαρμογή του ν. 2040/1992 και την παραβίαση του άρθρου 40 παρ. 3 της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας. Με την 1064/2003 απόφαση του Διοικητικού Πρωτοδικείου Πειραιώς, στο οποίο παραπέμφθηκε η αγωγή, λόγω

αρμοδιότητας, με την 3803/1999 απόφαση του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών, η αγωγή αυτή έγινε εν μέρει δεκτή (απορρίφθηκε το αίτημα της αγωγής να κηρυχθεί η πρωτόδικη απόφαση προσωρινώς εκτελεστή) και υποχρεώθηκε ο Οργανισμός Βάμβακος να καταβάλει στην αναιρεσείουσα, νομιμοτόκως, το ανωτέρω ποσό, με την αιτιολογία ότι η εισφορά του άρθρου 30 παρ. 1 του ν. 2040/1992 υπολογίζεται επί της εμπορικής αξίας του βαμβακιού, στην οποία δεν περιλαμβάνεται το ποσό της κοινοτικής ενισχύσεως που λαμβάνουν οι παραγωγοί. Έφεση του Ο.Π.Ε.Κ.Ε.Π.Ε. κατά της αποφάσεως αυτής απορρίφθηκε ως απαράδεκτη με την 2109/2005 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Πειραιά ελλείψει ενεργητικής νομιμοποιήσεως. Το διοικητικό εφετείο δέχθηκε, ειδικότερα, ότι μετά την κατάργηση του Οργανισμού Βάμβακος με το π.δ. 153/2003 (Α' 126/28.5.2003), που επήλθε, κατά το άρθρο 1 του διατάγματος αυτού, δύο μήνες μετά τη δημοσίευσή του στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (29.7.2003), ήτοι πριν από την άσκηση της εφέσεως του Ο.Π.Ε.Κ.Ε.Π.Ε., η οποία κατατέθηκε στις 24.9.2003, ο φορέας που διαδέχθηκε τον καταργηθέντα Οργανισμό στις σχετικές δικαστικές εκκρεμότητες είναι το Ελληνικό Δημόσιο, το οποίο και μόνο νομιμοποιείτο ενεργητικώς και παθητικώς σε δίκες σχετικές με την ένδικη εισφορά. Κατά της ως άνω εφετειακής αποφάσεως το Ελληνικό Δημόσιο άσκησε ενώπιον του ανωτέρω Διοικητικού Εφετείου τριτανακοπή, προβάλλοντας ότι ουδέποτε του κοινοποιήθηκε το δικόγραφο της εφέσεως με γνωστοποίηση της ορισθείσας δικασίμου. Το δικάσαν διοικητικό εφετείο, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, έκρινε ότι το Δημόσιο βλαπτόταν από την τριτανακοπτόμενη απόφαση, αφού θα εκαλείτο, χωρίς να έχει μετάσχει στη δίκη, να καταβάλει στην αναιρεσείουσα το επιδικασθέν με την πρωτόδικη απόφαση ποσό, δεδομένου ότι, σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 5 του π.δ. 153/2003, τα χρηματικά διαθέσιμα του Οργανισμού Βάμβακος μεταφέρονται στον κρατικό προϋπολογισμό και, επομένως, είχε έννομο συμφέρον να ασκήσει την τριτανακοπή, η οποία, κατά την κρίση του

εφετείου, είχε ασκηθεί και κατά τα λοιπά παραδεκτώς. Ακολούθως, το δικάσαν διοικητικό εφετείο προχώρησε στην εκδίκαση της εφέσεως του Ο.Π.Ε.Κ.Ε.Π.Ε. και, αφού την έκανε δεκτή και εξαφάνισε την πρωτόδικη απόφαση, απέρριψε την αγωγή της αναιρεσείδουσας ως αβάσιμη. Ειδικότερα, το δικάσαν διοικητικό εφετείο έκρινε αρχικώς ότι τον καταργηθέντα Οργανισμό Βάμβακος διαδέχθηκε σε ό,τι αφορά την ένδικη εισφορά ο Ο.Π.Ε.Κ.Ε.Π.Ε., ο οποίος παραδεκτώς άσκησε την ανωτέρω έφεση, θεώρησε δε, καθ' ερμηνεία του δικογράφου της τριτανακοπής, ότι το Ελληνικό Δημόσιο παρέστη στην κατ' έφεση δίκη ως προσθέτως παρεμβαίνον υπέρ αυτού. Εν συνεχεία, το δικάσαν δικαστήριο έκρινε ότι ως τιμή επί της οποίας υπολογίζεται η επιβαλλόμενη υπέρ του Οργανισμού Βάμβακος εισφορά κατά το άρθρο 30 παρ. 1 του ν. 2040/1992 νοείται το συνολικό τίμημα πωλήσεως που αναγράφεται στο τιμολόγιο αγοράς και εισπράττεται πράγματι από τον πωλητή παραγωγό, ανεξάρτητα αν στο τίμημα αυτό περιλαμβάνεται και αξία ίση με το ποσό της κοινοτικής ενισχύσεως υπέρ των παραγωγών του βαμβακιού, η οποία χορηγείται στις αγοράστριες εκκοκκιστικές επιχειρήσεις. Περαιτέρω, το εφετείο έκρινε, απορρίπτοντας τους περί του αντιθέτου ισχυρισμούς της αναιρεσείδουσας, ότι η ένδικη εισφορά έχει ανταποδοτικό χαρακτήρα, δεχόμενο ότι από την υπηρεσία ταξινομήσεως του εκκοκκισμένου βαμβακιού που παρέχεται από τον Οργανισμό Βάμβακος επωφελούνται και οι εκκοκκιστικές επιχειρήσεις, δεδομένου ότι η παρεχόμενη αυτή υπηρεσία καθιστά δυνατή τη λήψη από τους παραγωγούς των κοινοτικών ενισχύσεων και, κατ' επέκταση, τη συνέχιση της παραγωγής του βαμβακιού στην Ελλάδα. Ακολούθως, το δικάσαν δικαστήριο απέρριψε ως αβάσιμους τους ισχυρισμούς της αναιρεσείδουσας, κατά τους οποίους η επιβολή της ένδικης εισφοράς και η εξάρτηση της καταβολής της κοινοτικής επιδοτήσεως από την προηγούμενη καταβολή της αντίκεινται στο άρθρο 189 της ΣυνθΕΚ και στις διατάξεις του Πρωτοκόλλου αριθ. 4 που προσαρτήθηκε στην Πράξη Προσχωρήσεως της Ελλάδας στις τότε

Ευρωπαϊκές Κοινότητες. Σύμφωνα με τα ειδικότερα κριθέντα από το δικάσαν διοικητικό εφετείο, με το επίδικο μέτρο δεν εμποδίζεται η λειτουργία του μηχανισμού της κοινής οργανώσεως των γεωργικών αγορών, αφού με την εισφορά αυτή δεν εισάγονται εξαιρέσεις ή εμπόδια, ούτε τίθεται σε κίνδυνο η ταυτόχρονη και ενιαία εφαρμογή της κοινοτικής νομοθεσίας, δεδομένου ότι πρόκειται για ανταποδοτική εισφορά που επιβάλλεται σε βάρος των εκκοκκιστικών επιχειρήσεων και όχι σε βάρος των παραγωγών. Για τον ίδιο λόγο, κατά τα γενόμενα δεκτά από το δικάσαν δικαστήριο, το εν λόγω μέτρο δεν αντίκειται ούτε στη διάταξη του άρθρου 40 παρ. 3 της ΣυνθΕΚ, η οποία απαγορεύει τις διακρίσεις μεταξύ παραγωγών ή καταναλωτών εντός της Κοινότητας, ενώ, περαιτέρω, η προεξόφληση της εισφοράς διευκολύνεται με την προκαταβολή της από το κράτος, τέλος δε η επιστροφή των εγγυητικών επιστολών που καταθέτουν οι επιχειρήσεις αυτές, ύστερα από την κατάθεση του ποσού που αντιστοιχεί στην εν λόγω εισφορά, δεν αντίκειται στην κοινοτική νομοθεσία αφού οι επιστολές αυτές, κατά την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, σύμφωνα με τις σχετικές υπουργικές αποφάσεις, κατατίθενται στις περιπτώσεις που προκαταβάλλεται από το κράτος η κοινοτική ενίσχυση στις εκκοκκιστικές επιχειρήσεις και δεν αφορά την είσπραξη αυτή καθ' εαυτή της κοινοτικής εισφοράς.

4. Επειδή, ο Κώδικας Διοικητικής Δικονομίας (Κ.Δ.Δ.), ο οποίος κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 2717/1999 (Α' 97) – ορίζει στο άρθρο 106 ότι: «1. Τρίτος, ο οποίος βλάπτεται από απόφαση που εκδόθηκε σε δίκη μεταξύ άλλων, και ο οποίος δεν είχε ασκήσει παρέμβαση, μπορεί, εφόσον συντρέχει το έννομο συμφέρον που θα δικαιολογούσε την παρέμβασή του στη δίκη αυτή, να ανακόψει την απόφαση. 2. Στερείται το δικαίωμα να ασκήσει τριτανακοπή ο τρίτος στον οποίο κοινοποιήθηκε, σύμφωνα με τα οριζόμενα στην παρ. 1 του άρθρου 114, το εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο, με γνωστοποίηση της σχετικής δικασίμου. 3. ...», στο άρθρο 108 ότι: «Όσα ορίζονται στο άρθρο 91 εφαρμόζονται αναλόγως και

στην περίπτωση της τριτανακοπής» και στο άρθρο 91 ότι «Αν ο λόγος της ανακοπής κριθεί βάσιμος, το δικαστήριο εξαφανίζει την απόφαση και προχωρεί στην εκδίκαση της διαφοράς». Εξ άλλου, στο άρθρο 113 του ίδιου Κώδικα ορίζονται τα εξής: «1. Σε δίκη που εκκρεμεί ύστερα από άσκηση προσφυγής ή αγωγής, μπορεί να παρέμβει τρίτος προς υποστήριξη του διαδίκου υπέρ του οποίου έχει έννομο συμφέρον να αποβεί η δίκη. 2. ... 3. Παρέμβαση μπορεί να ασκηθεί το πρώτο και στην κατ' έφεση δίκη».

5. Επειδή, με το άρθρο 13 του ν. 2637/1998 (Α' 200), το οποίο αντικαταστάθηκε με το άρθρο 4 παρ. 1 του ν. 2732/1999 (Α' 154), συνεστήθη ο Οργανισμός Πληρωμών και Ελέγχου Κοινοτικών Ενισχύσεων Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (Ο.Π.Ε.Κ.Ε.Π.Ε.), ως νομικό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου, που «... λειτουργεί χάριν του δημοσίου συμφέροντος κατά τους κανόνες της ιδιωτικής οικονομίας και τελεί υπό την εποπτεία και τον έλεγχο του Υπουργού Γεωργίας», με σκοπό, κατά το άρθρο 14 του ίδιου νόμου (που τροποποιήθηκε με το άρθρο 4 παρ. 2 του ν. 2732/1999), τη διαχείριση των πιστώσεων του Ευρωπαϊκού Γεωργικού Ταμείου Προσανατολισμού και Εγγυήσεων και την πρόληψη και πάταξη κάθε σχετικής ατασθαλίας. Με το άρθρο 28 παρ. 2 του ν. 2637/1998 ορίσθηκε ότι από την έναρξη των ελεγκτικών εργασιών του Ο.Π.Ε.Κ.Ε.Π.Ε. μεταφέρεται σε αυτόν, μεταξύ άλλων, η άσκηση των ελεγκτικών αρμοδιοτήτων που είχαν ήδη μεταβιβασθεί στον Οργανισμό Βάμβακος με αποφάσεις του Υπουργού Γεωργίας, ενώ στο άρθρο 22 του ίδιου νόμου καθορίζονται οι πόροι του Ο.Π.Ε.Κ.Ε.Π.Ε., μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται και οι πόροι των καταργούμενων με την παρ. 3 του άρθρου 28 του ίδιου νόμου Οργανισμών, που προβλέπονται από οποιαδήποτε διάταξη (παρ. 6). Μεταξύ δε των καταργούμενων, με το άρθρο 28 παρ. 3 του νόμου, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 4 παρ. 16 του ν. 2732/1999, οργανισμών περιλαμβάνεται και ο Οργανισμός Βάμβακος, ο οποίος ορίσθηκε ότι καταργείται από την ημερομηνία που

επρόκειτο να καθορισθεί με προεδρικό διάταγμα εκδιδόμενο κατά την παράγραφο 4 του ίδιου άρθρου και με το οποίο επρόκειτο να καθορισθούν, επίσης, το θέμα της υποστηρίξεως του βάμβακος καθώς και τα θέματα απογραφής, εκκαθαρίσεως και μεταφοράς της κινητής και ακίνητης περιουσίας του καταργούμενου οργανισμού και τα των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων αυτού. Περαιτέρω, με το π.δ. 153/2003 (Α' 126/28.5.2003), που εκδόθηκε κατ' εξουσιοδότηση του άρθρου 28 παρ. 3 και 4 του ν. 2637/1998, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 4 παρ. 16 και 17 του ν. 2732/1999 και το άρθρο 24 παρ. 16 και 17 του ν. 2946/2001 (Α' 223), προβλέπονται τα εξής: Άρθρο 1. «Ο Οργανισμός Βάμβακος (Ο.Β.) καταργείται δύο (2) μήνες μετά τη δημοσίευση του παρόντος διατάγματος στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως». Άρθρο 2. «Από την κατάργηση του Οργανισμού Βάμβακος οι αρμοδιότητες αυτού που προβλέπονται από τις διατάξεις του π.δ. 258/1988 «Οργάνωση των Υπηρεσιών του Οργανισμού Βάμβακος» (Α' 110) μεταφέρονται στο Υπουργείο Γεωργίας και στα εποπτευόμενα από αυτό νομικά πρόσωπα ως εξής: 1. ... 6. Στον Οργανισμό Πληρωμών και Ελέγχου Κοινοτικών Ενισχύσεων Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (Ο.Π.Ε.Κ.Ε.Π.Ε.), που συστήθηκε με τον Ν. 2637/1998 (Α' 200), μεταφέρονται οι αρμοδιότητες της υποπερίπτωσης γγ' της περίπτωσης γ' της παρ. 2 του άρθρου 4 και των υποπεριπτώσεων γγ', δδ', εε', ηη, θθ, ιι, ιαια, ιβιβ, ιγιν, ιδιδ και ιειε της περίπτωσης δ' της παρ. 2 του άρθρου 4». Οι αρμοδιότητες αυτές του Οργανισμού Βάμβακος, που προβλέπονταν στο π.δ. 58/1988, είναι κυρίως ο «έλεγχος των συμβολαίων εξαγωγής και εισαγωγής βάμβακος» (άρθρο 4 παρ. 2 περ. γ υποπερ. γγ), «ο έλεγχος της εισαγόμενης ποσότητας συσπόρου βάμβακος στα εκκοκκιστήρια ... προκειμένου να δικαιωθούν ενίσχυσης, καθώς και η εποπτεία των υπαλλήλων που ασχολούνται με την εφαρμογή των μέτρων ΕΟΚ» (περ. δ υποπερ. γγ), «ο σχεδιασμός των απαραίτητων εντύπων για την εφαρμογή κοινοτικού καθεστώτος» (περ. δ υποπερ. δδ), «η αναγνώριση της δαπάνης πληρωμής των δικαιούχων ενίσχυσης» (περ. δ

υποπερ. ιι), «η εκκαθάριση των δικαιολογητικών, η υπογραφή των καταστάσεων και εντολών πληρωμής» (περ. δ υποπερ. ια). Εξάλλου, κατά το άρθρο 4 παρ. 2 του π.δ. 153/2003 «Από την κατάργηση του Οργανισμού Βάμβακος, οι απαιτήσεις και υποχρεώσεις αυτού που απορρέουν από την άσκηση αρμοδιοτήτων, οι οποίες έχουν μεταφερθεί στον Ο.Π.Ε.Κ.Ε.Π.Ε., περιέρχονται σ' αυτόν αυτοδικαίως.... Οι τυχόν κατά το χρόνο κατάργησης εκκρεμείς δίκες συνεχίζονται αυτοδίκαια κατά την ανωτέρω διάκριση από τον αντίστοιχο φορέα. 3. ... 4. Εφόσον μετά την κατάργηση προκύψουν δικαστικές εκκρεμότητες με διάδικο τον Οργανισμό Βάμβακος, στη θέση του τελευταίου υπεισέρχεται αυτοδίκαια ως διάδικος κατά την ανωτέρω διάκριση ο αντίστοιχος φορέας. Σε κάθε περίπτωση το Υπουργείο Γεωργίας ενημερώνει για τις παραπάνω ρυθμίσεις τα αρμόδια δικαστήρια. 5. ...». Τέλος, κατά το άρθρο 5 του π.δ. 153/2003 «Τα υφιστάμενα κατά το χρόνο κατάργησης του Οργανισμού Βάμβακος τυχόν χρηματικά διαθέσιμα μεταφέρονται στον κρατικό προϋπολογισμό».

6. Επειδή, με τις ανωτέρω διατάξεις του π.δ. 153/2003 ρυθμίζεται η τύχη των απαιτήσεων, υποχρεώσεων και εκκρεμών δικών, καθώς και των χρηματικών διαθεσίμων του Οργανισμού Βάμβακος και θεσπίζεται ως κανόνας ότι οι απαιτήσεις και υποχρεώσεις που απορρέουν από την άσκηση αρμοδιοτήτων που έχουν μεταφερθεί στον Ο.Π.Ε.Κ.Ε.Π.Ε. (και στα λοιπά νομικά πρόσωπα) περιέρχονται σε αυτά αυτοδικαίως. Ορίζεται επίσης ότι τα υφιστάμενα κατά το χρόνο καταργήσεως του Οργανισμού Βάμβακος χρηματικά διαθέσιμα μεταφέρονται στον κρατικό προϋπολογισμό. Η επίδικη εισφορά που είχε θεσπισθεί υπέρ του Οργανισμού Βάμβακος αποτελεί ήδη, κατά το άρθρο 22 του ν. 2637/1998, εισφορά υπέρ του Ο.Π.Ε.Κ.Ε.Π.Ε. Επομένως, τα ζητήματα που αφορούν την επιβολή της εισφοράς αυτής ανάγονται στην άσκηση αρμοδιοτήτων που έχουν περιέλθει στον Ο.Π.Ε.Κ.Ε.Π.Ε. και οι σχετικές δίκες διεξάγονται (ή συνεχίζονται) από αυτόν. Εξ άλλου, η διάταξη του άρθρου 5 του π.δ. περί χρηματικών διαθεσίμων, ως εκ του περιεχομένου της, αλλά και της θέσεώς

της σε χωριστό άρθρο, δεν αποτελεί διάταξη που αφορά τη διεξαγωγή και τη συνέχιση εκκρεμών δικών, ζητήματα των οποίων η ρύθμιση εξαντλείται στις διατάξεις του άρθρου 4 του ως άνω π.δ. (βλ. ΣΤΕ Ολομ. 828 – 29/2010).

7. Επειδή, με την υπό κρίση αίτηση προβάλλεται ότι κατ' εσφαλμένη ερμηνεία και πλημμελή εφαρμογή των διατάξεων του Κ.Δ.Δ., των άρθρων 4 και 5 του π.δ. 153/2003 και του άρθρου 30 του ν. 2040/1992 έγινε δεκτό με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ότι το Ελληνικό Δημόσιο νομιμοποιείτο να ασκήσει τριτανακοπή κατά της μνημονευθείσας 2109/2005 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Πειραιώς. Η αναιρεσεύουσα εταιρεία ισχυρίζεται, ειδικότερα, ότι, κατά την έννοια των ως άνω διατάξεων του π.δ. 153/2003 και ενόψει, ιδίως, της προβλέψεως περί μεταφοράς των χρηματικών διαθεσίμων του καταργηθέντος Οργανισμού Βάμβακος στον κρατικό προϋπολογισμό, διάδοχος του τελευταίου, ως προς τις ένδικες απαιτήσεις, κατέστη το Ελληνικό Δημόσιο, το οποίο, επομένως, ως κύριος διάδικος, όφειλε να ασκήσει έφεση κατά της πρωτόδικης αποφάσεως. Σύμφωνα, όμως, με τα προεκτεθέντα, η κρίση του δικάσαντος διοικητικού εφετείου ότι ύστερα από την κατά τα ως άνω κατάργηση του Οργανισμού Βάμβακος στη θέση του υπεισήλθε αυτοδικαίως ο Ο.Π.Ε.Κ.Ε.Π.Ε. και όχι το Ελληνικό Δημόσιο, το οποίο παρέμεινε «τρίτος» σε σχέση με τους αρχικούς διαδίκους, νομιμοποιούμενο να παρέμβει στην κατ' έφεση δίκη, είναι νόμιμη, τα δε περί του αντιθέτου προβαλλόμενα με την υπό κρίση αίτηση πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμα. Περαιτέρω, η αναιρεσεύουσα εταιρεία προβάλλει επικουρικώς ότι η τριτανακοπή του Ελληνικού Δημοσίου ασκήθηκε εν πάση περιπτώσει απαραδέκτως. Και τούτο διότι, κατά τους ισχυρισμούς της αναιρεσεύουσας, ενόψει των οριζομένων στο τελευταίο εδάφιο της παρ. 4 του άρθρου 4 του π.δ. 153/2003 που καθιστούν το Ελληνικό Δημόσιο ρυθμιστή της τύχης των δικαστικών εκκρεμοτήτων του Οργανισμού Βάμβακος, η πρωτόδικη απόφαση, η οποία επιδόθηκε στον

ανωτέρω Οργανισμό στις 12.9.2003, όπως προκύπτει από τη σχετική έκθεση επιδόσεως που προσκομίσθηκε ενώπιον του δικάσαντος εφετείου με το από 25.10.2007 υπόμνημα της αναιρεσεύουσας, είχε περιέλθει σε γνώση του Δημοσίου. Ο ισχυρισμός αυτός είναι εν πάση περιπτώσει απορριπτέος, αφού δεν ισχυρίζεται η αναιρεσεύουσα ότι στο Δημόσιο ανακοινώθηκε, σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 114 παρ. 1 του Κ.Δ.Δ., η εκκρεμής δίκη ενώπιον του εφετείου, με συνέπεια το Δημόσιο να στερείται του δικαιώματος τριτανακοπήs, ούτε, άλλωστε, προβάλλει ότι είχε προβληθεί σχετικός ισχυρισμός ενώπιον του δικάσαντος διοικητικού εφετείου, ο οποίος έμεινε αναπάντητος. Τέλος, με το δικόγραφο πρόσθετων λόγων προβάλλεται ότι το δικάσαν δικαστήριο, δεχόμενο ότι το Δημόσιο είχε δικαίωμα να ασκήσει τριτανακοπή κατά της ανωτέρω εφετειακής αποφάσεως παραβίασε ευθέως τις διατάξεις των άρθρων 20 παρ. 1 του Συντάγματος, 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ και 1 του 1ου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου. Και τούτο, διότι επέτρεψε, κατά παράβαση των δικονομικών κανόνων της εσωτερικής έννομης τάξεως, να παραμείνει ανεκτέλεστη μία τελεσίδικη απόφαση για το Δημόσιο που περιβάλλεται με ισχύ δεδικασμένου, με την οποία είχε γίνει δεκτή η αγωγή της αναιρεσεύουσας και της είχε επιδικαστεί το αναφερόμενο στην απόφαση αυτή ποσό. Και ο λόγος, όμως, αυτός πρέπει να απορριφθεί, προεχόντως διότι στηρίζεται στην εσφαλμένη προϋπόθεση ότι η ως άνω τριτανακοπή έγινε δεκτή από το δικάσαν δικαστήριο κατά παράβαση των σχετικών δικονομικών και ουσιαστικών διατάξεων που εκτίθενται ανωτέρω. Κατά τα λοιπά δε ο λόγος αυτός είναι αόριστος, διότι η αναιρεσεύουσα εταιρεία δεν προσδιορίζει με τον ως άνω λόγο τους δικονομικούς κανόνες της εσωτερικής έννομης τάξεως που παραβιάστηκαν εν προκειμένω.

8. Επειδή, εξ άλλου, με την υπό κρίση αίτηση προβάλλεται ότι το δικάσαν δικαστήριο μη νομίμως θεώρησε εφαρμοστέα τη διάταξη του άρθρου 22 του ν. 2637/1998, σύμφωνα με την οποία η ένδικη εισφορά (η οποία είχε θεσπισθεί υπέρ του Οργανισμού Βάμβακος) αποτελεί ήδη

εισφορά υπέρ του Ο.Π.Ε.Κ.Ε.Π.Ε., ενώ από το έτος 2001, με την έναρξη εφαρμογής του 1051/2001 Κανονισμού του Συμβουλίου, η ένδικη εισφορά καταργήθηκε και η ενίσχυση της παραγωγής βάμβακος καταβάλλεται εξ ολοκλήρου στους παραγωγούς. Ο λόγος αυτός είναι απορριπτέος προεχόντως, διότι η ένδικη αξίωση της αναιρεσείουσας εταιρείας αφορούσε την εισφορά του άρθρου 30 παρ. 1 του ν. 2040/1992 που είχε καταβάλει αυτή κατά τις εκκοκκιστικές περιόδους 1994 – 1995 και 1995 – 1996 υπέρ του Οργανισμού Βάμβακος, ήδη δε με το άρθρο 22 του ν. 2637/1998, όπως εκτέθηκε στην 6^η σκέψη, η εισφορά αυτή αποτελεί εισφορά υπέρ του Ο.Π.Ε.Κ.Ε.Π.Ε., νομίμως δε, κατά τα εκτεθέντα στην ίδια 6^η σκέψη, το δικάσαν διοικητικό εφετείο έκρινε ότι ο Ο.Π.Ε.Κ.Ε.Π.Ε. διαδέχθηκε τον Οργανισμό Βάμβακος στην παρούσα δίκη.

9. Επειδή, το άρθρο 30 παρ. 1 του ν. 2040/1992 (Α' 70) ορίζει ότι: «Από τη δημοσίευση του παρόντος νόμου επιβάλλεται στις εκκοκκιστικές επιχειρήσεις ανταποδοτική εισφορά υπέρ του Οργανισμού Βάμβακος, ίση με το ένα στα εκατό (1%) στην καταβαλλόμενη στον παραγωγό τιμή κατά χιλιόγραμμο σύσπορου βαμβακιού. Το ποσό της εισφοράς αυτής κατατίθεται από τις υπόχρεες επιχειρήσεις στην Αγροτική Τράπεζα της Ελλάδος σε λογαριασμό του Οργανισμού Βάμβακος». Η εισηγητική έκθεση του νόμου αυτού διαλαμβάνει, μεταξύ άλλων, τα ακόλουθα: «... Με την προτεινόμενη διάταξη καταργείται ο ειδικός φόρος, που επιβάλλεται στο βιομηχανοποιημένο εγχώριο βαμβάκι και αντικαθίσταται από ανταποδοτική εισφορά. Χαρακτηρίζεται δε ως ανταποδοτική εισφορά γιατί ο Οργανισμός Βάμβακος, εκτός από το έργο της ταξινόμησης εκκοκκισμένου βαμβακιού, από το 1981, με την εισοδό μας στην Ε.Ο.Κ., ταξινομεί στα εκκοκκιστήρια και τα εργαστήριά του και το σύσπορο βαμβάκι (ποιοτικά και ποσοτικά) προκειμένου οι παραγωγοί να τύχουν της κοινοτικής ενίσχυσης ... Το πιο πάνω συγκεκριμένο έργο ενώ πολλαπλασίασε υπέρμετρα την απασχόληση του Οργανισμού Βάμβακος (πρόσληψη επί 8μηνο 350 εποχιακών υπαλλήλων και απασχόληση του

μεγαλύτερου μέρους των 415 μονίμων υπαλλήλων του) και ωφέλησε τα μέγιστα τους παραγωγούς και τους εκκοκκιστές, δεν χρεώθηκε σε αυτούς καμία επιβάρυνση μέχρι σήμερα. Κρίνεται ορθό για το πιο πάνω έργο, που απασχολεί περίπου το 80% του προσωπικού του, ο Οργανισμός Βάμβακος να τύχει ανταπόδοσης, που μαζί με τις άλλες προσφερόμενες υπηρεσίες του Οργανισμού Βάμβακος ονομάζεται ενιαία ανταποδοτική εισφορά». Όπως περαιτέρω προκύπτει από την εισηγητική έκθεση, ο ειδικός φόρος στο βιομηχανοποιημένο εγχώριο βαμβάκι, ο οποίος αντικαταστάθηκε με την ένδικη εισφορά, επιβλήθηκε για πρώτη φορά με τη μορφή τέλους το έτος 1935 (άρθρο 12 αν.ν. της 19/20.11.1935 «περί Οργανισμού Ινστιτούτου Βάμβακος» - Α' 575), το τέλος δε αυτό μετονομάστηκε αργότερα σε ειδικό φόρο με τον αν.ν. 254/1936 (Α' 461) και αναπροσαρμόστηκε με το ν.δ. 3611/1956 (Α' 247) και το ν. 675/1977 (Α' 251). Οι ανωτέρω μορφές του φόρου ενείχαν, σύμφωνα με την εισηγητική έκθεση, «την έννοια της ανταποδοτικότητας» για τις υπηρεσίες που προσέφερε ο Οργανισμός Βάμβακος, π.χ. ταξινομώντας τα δέματα εκκοκκισμένου βαμβακιού όταν από το έτος 1956 προστέθηκε στις αρμοδιότητές του και η ταξινόμηση. Οι αρμοδιότητες, εξ άλλου, του Οργανισμού Βάμβακος περιγράφονται στο άρθρο 2 του ν.δ. 3853/1958 (Α' 160), όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 1 του ν. 194/1975 (Α' 230) και συμπληρώθηκε με το άρθρο 1 του ν. 1206/1981 (Α' 268). Στις αρμοδιότητες αυτές, στις οποίες «ανήκει η κατά τας γενικές κατευθύνσεις του Υπουργείου Γεωργίας μελέτη, εφαρμογή και παρακολούθησις των εκάστοτε ενδεικνυομένων μέτρων δια την προαγωγήν των θεμάτων παραγωγής και εν γένει αξιοποίησεως του βάμβακος», περιλαμβάνονται ειδικότερα οι ακόλουθες, οι οποίες σχετίζονται, άμεσα ή έμμεσα, με την εμπορική δραστηριότητα των εκκοκκιστικών επιχειρήσεων: 1) «Η εισήγησις επί προδιαγραφών κατασκευής καταλλήλων μηχανημάτων δια τον εκσυγχρονισμόν της καλλιεργείας του βάμβακος, καθώς και συναφών μέσων και μηχανημάτων και η κατεύθυνσις των εγχωρίων βιομηχανιών και

βιοτεχνιών προς κατασκευήν προϊόντων ανταποκρινομένων εις την σύγχρονον τεχνολογίαν» (περ. ε'), 2) «η μελέτη των μηχανολογικών και κτιριακών εγκαταστάσεων των εκκοκκιστηρίων βάμβακος, του τεχνικού εκσυγχρονισμού των υφισταμένων τοιούτων και ο έλεγχος της λειτουργίας αυτών» (περ. στ'), 3) «η ταξινόμησις και τυποποίησις του βάμβακος και η διενέργεια εξετάσεων και πραγματογνωμοσυνών επί των προϊόντων της καλλιεργείας του βάμβακος» (περ. ζ'), 4) «η τεχνολογική μελέτη των προϊόντων της καλλιεργείας του βάμβακος και των τεχνητών κλωστικών υλών, ως και των εξ αυτών κατασκευαζομένων προϊόντων, απλών ή συμμίκτων» (περ. η'), 5) «η οργάνωσις της εμπορίας του βάμβακος, του ποιοτικού ελέγχου του εξαγομένου βάμβακος εις τας περιπτώσεις κατά τας οποίας διαλαμβάνεται ούτος ως όρος εις το σχετικόν συμφωνητικόν αγοραπωλησίας και η έρευνα της αγοράς» (περ. θ'), 6) «η υποβοήθησις της βαμβακοβιομηχανίας δια την βελτίωσιν των προϊόντων της και την μείωσιν του κόστους κατασκευής αυτών» (περ. ι'), 7) «η τήρησις στατιστικής αφορώσης εις την ... εκκόκκισιν ... ως και επί παντός στοιχείου χρήσιμου δια την μελέτην και εισήγησιν της ορθολογιστικής επί του βάμβακος πολιτικής» (περ. ια'), 8) «η συγκέντρωσις και επεξεργασία στοιχείων περί των τιμών, εισαγωγών - εξαγωγών, βιομηχανοποιήσεως και αποθεμάτων βάμβακος, τεχνητών και συνθετικών ινών, βαμβακοσπόρου, βαμβακελαίου, λίντερ και βαμβακόπιπτας» (περ. ιβ'), 9) «η παρακολούθησις της πολιτικής περί του βάμβακος της ασκουμένης υπό των λοιπών βαμβακοπαραγωγικών Χωρών και η εισήγησις περί των ενδεικνυομένων μέτρων προστασίας της εγχωρίου παραγωγής» (περ. ιγ'), 10) «η μελέτη και εισήγησις περί των αναγκαίων προς λήψιν μέτρων δια την αύξησιν της καταναλώσεως του βάμβακος και την ενίσχυσιν της συναγωνιστικής θέσεως των προϊόντων αυτού, έναντι των υφαντουργικών προϊόντων εκ τεχνητών και συνθετικών ινών δια της συμμετοχής εις εκθέσεις βάμβακος, προβολής και διαφημίσεως των βαμβακουργικών προϊόντων» (περ. ιδ') και 11) «ο έλεγχος του εισαγομένου εις τα

εκκοκκιστήρια σύσπορου βάμβακος και του εκκοκκιζομένου ως προς την ποσότητα, την ποιότητα και την τιμήν διαθέσεως αυτού» (περ. ιη΄). Τέλος, ειδικότερες διατάξεις για τους ελέγχους αυτούς από τον Οργανισμό Βάμβακος περιελήφθησαν ιδίως στις διατάξεις του άρθρου 2 παρ. Γ 4-12 της Κ.Υ.Α. 35835/1991 (Β΄ 1024), του άρθρου 5 παρ. 4 και επόμενες της Κ.Υ.Α. 25325/1994 (Β΄ 753) και 5 παρ. 6 και επόμενες της Κ.Υ.Α. 31100/1995 (Β΄ 907).

10. Επειδή, από τις ανωτέρω διατάξεις, σε συνδυασμό και προς όσα εκτίθενται στην εισηγητική έκθεση του ν. 2040/1992, προκύπτει ότι η ένδικη εισφορά επιβάλλεται επί της συνολικής τελικώς καταβαλλόμενης στον παραγωγό τιμής κατά χιλιόγραμμο σύσπορου βαμβακιού, στην τιμή δε αυτή περιλαμβάνεται, κατά την έννοια των αυτών διατάξεων και το ποσό της κοινοτικής ενισχύσεως που ενδεχομένως λαμβάνουν οι παραγωγοί βάμβακος στο πλαίσιο του καθεστώτος που θεσμοθετήθηκε με το Πρωτόκολλο αριθ. 4, το οποίο προσαρτήθηκε στην Πράξη Προσχωρήσεως της Ελλάδας στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες, όπως το καθεστώς αυτό ρυθμίστηκε στη συνέχεια με σειρά ειδικότερων πράξεων του παράγωγου κοινοτικού δικαίου, που εκδόθηκαν σε εκτέλεση του ως άνω Πρωτοκόλλου, αφού και το ποσό αυτό αποτελεί μέρος, και μάλιστα ουσιώδες, της εν λόγω τιμής. Εν όψει δε της αδιάσπικτης διατυπώσεως των επίμαχων διατάξεων ως προς τη συμπερίληψη και του ποσού της κοινοτικής ενισχύσεως στην ως άνω τιμή, δεν μπορεί να συναχθεί αντίθετο επιχείρημα εξ αντιδιαστολής από μόνο το γεγονός ότι με τη διάταξη του άρθρου 5α παρ. 2 περ. γ΄ του ν. 1790/1988 (Α΄ 134), άρθρο που προστέθηκε με το άρθρο 31 παρ. 2 του ν. 2040/1992, ορίστηκε ρητά ότι στη, διαφορετικού άλλωστε χαρακτήρα, ειδική ασφαλιστική εισφορά υπέρ του Οργανισμού Ελληνικών Γεωργικών Ασφαλίσεων (ΕΛ.Γ.Α.) υπόκειται η ενίσχυση στην παραγωγή του ελαιολάδου, που χορηγείται από την Ε.Ο.Κ. στους ελαιοπαραγωγούς, ενώ τέτοιος ρητός ορισμός ελλείπει από τις επίμαχες διατάξεις (βλ. ΣΤΕ 4986, 2494, 336/2012, 91, 93/2011 7μ. κ.ά.).

Σύμφωνα με τα ανωτέρω, το δικάσαν διοικητικό εφετείο ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε τη διάταξη του άρθρου 30 παρ. 1 του ν. 2040/1992. Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος ο λόγος αναιρέσεως, με τον οποίο προβάλλεται ότι κατά την έννοια της διατάξεως αυτής η ένδικη εισφορά επιβάλλεται μεν επί της καταβαλλόμενης στον παραγωγό τιμής κατά χιλιόγραμμο σύσπορου βαμβακιού, στην τιμή όμως αυτή δεν πρέπει να περιληφθεί και το ποσό της κοινοτικής ενισχύσεως που λαμβάνουν οι παραγωγοί του και ότι το δικάσαν διοικητικό εφετείο εσφαλμένα ερμήνευσε και πλημμελώς εφάρμοσε τη διάταξη αυτή.

11. Επειδή, με την επιβολή της ένδικης εισφοράς σκοπείται η κάλυψη, σε ορισμένο βαθμό, των λειτουργικών εξόδων του Οργανισμού Βάμβακος, τα οποία προκαλούνται κυρίως εκ του ότι ο Οργανισμός αυτός κατέστη αρμόδιος για την ταξινόμηση του σύσπορου βαμβακιού, προκειμένου οι παραγωγοί του γεωργικού αυτού προϊόντος να λάβουν την προβλεπόμενη από το Πρωτόκολλο αριθ. 4 που προσαρτήθηκε στην Πράξη Προσχώρησης της Ελλάδας στις (τότε) Ευρωπαϊκές Κοινότητες και τους συναφείς Κανονισμούς κοινοτική ενίσχυση. Στο πλαίσιο αυτό, από το οποίο ωφελούνται και οι εγχώριες εκκοκκιστικές επιχειρήσεις, η εμπορική βιωσιμότητα των οποίων εξαρτάται από τη συμμετοχή τους στο κύκλωμα των κοινοτικών ενισχύσεων της παραγωγής του βάμβακος, ο Οργανισμός Βάμβακος παρέχει σειρά υπηρεσιών, οι οποίες αναφέρονται πρωτίστως στον έλεγχο «του εισαγομένου εις τα εκκοκκιστήρια σύσπορου βάμβακος και του εκκοκκιζομένου ως προς την ποσότητα, την ποιότητα και την τιμήν διαθέσεως αυτού». Οι υπηρεσίες όμως αυτές αποσκοπούν προεχόντως στην εξυπηρέτηση γενικότερου δημόσιου συμφέροντος, που συνίσταται στη διασφάλιση της λειτουργίας του καθεστώτος των κοινοτικών ενισχύσεων των παραγωγών βάμβακος και μέσω αυτού της εθνικής οικονομίας και όχι στην άμεση και ειδική εξυπηρέτηση των εκκοκκιστικών επιχειρήσεων, που εμπλέκονται ως μεσάζοντες στο κύκλωμα των κοινοτικών ενισχύσεων των παραγωγών βαμβακιού. Εξάλλου και οι λοιπές

υπηρεσίες του Οργανισμού Βάμβακος, οι οποίες, κατά τα ανωτέρω, σχετίζονται άμεσα ή έμμεσα με τις εμπορικές δραστηριότητες των εκκοκκιστικών επιχειρήσεων, παρέχονται γενικώς χάριν της αναπτύξεως του οικείου εμπορικού κλάδου και δεν παρέχονται ειδικώς προς ορισμένες κατά περίπτωση επιχειρήσεις. Άλλωστε, από τους προΐσχύσαντες του ν. 2040/1992 σχετικούς νόμους δεν προκύπτει ότι ο επιβληθείς με τους νόμους αυτούς «ειδικός φόρος» είχε ανταποδοτικό χαρακτήρα. Ενόψει των ανωτέρω, η ένδικη εισφορά, παρά το χαρακτηρισμό της ως «ανταποδοτικής» από το άρθρο 30 παρ. 1 του ν. 2040/1992, στερείται ανταποδοτικού χαρακτήρα, διότι δεν αντικρίζει ειδική αντιπαροχή προς τις βαρυνόμενες με αυτήν επιχειρήσεις, αλλά αποσκοπεί στην κάλυψη των λειτουργικών αναγκών του Οργανισμού Βάμβακος χάριν του γενικότερου δημόσιου συμφέροντος της αναπτύξεως της εθνικής οικονομίας στον τομέα της γεωργικής παραγωγής, στο πλαίσιο δε αυτό ωφελείται αόριστος αριθμός παραγωγών βαμβακιού και εκκοκκιστικών επιχειρήσεων. Αντίθετα, η εισφορά αυτή αποτελεί, κατά τη φύση της, ειδικό φόρο επί των συναλλαγών, του οποίου το υποκείμενο, η κατηγορία των βαρυνόμενων συναλλαγών και ο συντελεστής καθορίζονται από τη διάταξη του άρθρου 30 παρ. 1 του ν. 2040/1992 (βλ. ΣΤΕ 4986, 2494, 336/2012, 91, 93/2011 7μ. κ.ά.).

12. Επειδή, περαιτέρω, στο άρθρο 4 παρ. 5 του Συντάγματος ορίζεται ότι: «Οι Έλληνες πολίτες συνεισφέρουν χωρίς διακρίσεις στα δημόσια βάρη, ανάλογα με τις δυνάμεις τους», στο δε άρθρο 78 παρ. 1 του Συντάγματος ορίζεται ότι: «Κανένας φόρος δεν επιβάλλεται ούτε εισπράττεται χωρίς τυπικό νόμο που καθορίζει το υποκείμενο της φορολογίας και το εισόδημα, το είδος της περιουσίας, τις δαπάνες και τις συναλλαγές ή τις κατηγορίες τους, στις οποίες αναφέρεται ο φόρος». Από τις διατάξεις αυτές συνάγεται ότι ο νομοθέτης είναι, κατ' αρχήν, ελεύθερος να καθορίζει τις διάφορες μορφές των οικονομικών επιβαρύνσεων για τη δημιουργία δημοσίων εσόδων προς κάλυψη των δαπανών του Κράτους,

που δύνανται να επιβληθούν στους βαρυνόμενους πολίτες με διάφορους τρόπους, περιορίζεται όμως από ορισμένες γενικές αρχές, με τις οποίες επιδιώκεται από το συνταγματικό νομοθέτη η πραγμάτωση των κανόνων της φορολογικής δικαιοσύνης και του κράτους δικαίου γενικότερα. Οι αρχές αυτές είναι η καθολικότητα της επιβαρύνσεως και η ισότητα αυτής έναντι των βαρυνόμενων, εξειδικευόμενη με τον, κατ' αρχήν, βάσει ορισμένης φοροδοτικής ικανότητας, καθορισμό του φορολογικού βάρους, το οποίο, πάντως, επιβάλλεται επί συγκεκριμένης και εξ αντικειμένου οριζόμενης φορολογητέας ύλης, όπως είναι το εισόδημα, η περιουσία, οι δαπάνες ή οι συναλλαγές. Κατά την έννοια όμως των ίδιων ως άνω συνταγματικών διατάξεων, ο φόρος δεν αποκλείεται να βαρύνει ορισμένο μόνο κύκλο προσώπων ή πραγμάτων, εφόσον πλήττει ορισμένη φορολογητέα ύλη, η οποία, κατ' αυτό τον τρόπο, επιτρέπει την επιβάρυνση του συγκεκριμένου αυτού κύκλου φορολογουμένων βάσει γενικών και αντικειμενικών κριτηρίων που τελούν σε συνάφεια με το ρυθμιζόμενο θέμα (βλ. ΣΤΕ 2469 – 2471/2008 Ολ., 4986/2012). Ενόψει των ανωτέρω, η διάταξη του άρθρου 30 παρ. 1 του ν. 2040/1992 δεν αντίκειται στις προαναφερθείσες συνταγματικές διατάξεις και αρχές, διότι η επιβολή της ένδικης εισφοράς συνάπτεται με γενικό και αντικειμενικό κριτήριο (ύψος της καταβαλλόμενης από τις ίδιες τις βαρυνόμενες επιχειρήσεις στον παραγωγό τιμής κατά χιλιόγραμμο σύσπορου βαμβακιού), από το οποίο τεκμαίρεται, κατά την κοινή πείρα, η ύπαρξη αντίστοιχης οικονομικής δυνάμεως και, επομένως, φοροδοτικής ικανότητας των εν λόγω επιχειρήσεων. Η οικονομική αυτή δύναμη και η συναφής φοροδοτική ικανότητα ενδυναμώνονται με την προσθήκη στην εμπορική τιμή του βαμβακιού της κοινοτικής ενισχύσεως, διότι οι ανωτέρω επιχειρήσεις επωφελούνται από τη λειτουργία του κοινοτικού καθεστώτος και από την μέσω αυτού διασφάλιση ικανοποιητικών όρων για τη συνέχιση της παραγωγής του προϊόντος, παρά τις αντίξοες διεθνείς συνθήκες ανταγωνισμού (βλ. ΣΤΕ 4986, 2494, 336/2012, 91, 93/2011 7μ. κ.ά.). Εξ

άλλου, η διάταξη του άρθρου 30 παρ. 1 του ν. 2040/1992 δεν παραβιάζει την αρχή της καθολικότητας του φόρου, διότι, ναι μεν η ένδικη εισφορά επιβάλλεται σε συγκεκριμένη κατηγορία συναλλασσομένων, τούτο όμως γίνεται βάσει κριτηρίου που συνάπτεται με το ρυθμιζόμενο θέμα, δεδομένου ότι η δραστηριότητα των υπόχρεων επιχειρήσεων εξαρτάται από τη λειτουργία του καθεστώτος των κοινοτικών ενισχύσεων στην παραγωγή του βαμβακιού και, συνακόλουθα, εξυπηρετείται από την καίρια θέση του Οργανισμού Βάμβακος ως φορέα ελέγχου και ταξινομήσεως του σύσπορου βαμβακιού στο πλαίσιο της λειτουργίας του καθεστώτος αυτού. Περαιτέρω, η διάταξη αυτή δεν αντίκειται ούτε στο άρθρο 79 παρ. 2 του Συντάγματος που ορίζει ότι: «Όλα τα έσοδα και έξοδα του Κράτους πρέπει να αναγράφονται στον ετήσιο προϋπολογισμό και απολογισμό». Τούτο, διότι, ανεξαρτήτως αν η μη τήρηση της υποχρεώσεως αυτής καθιστά ανεφάρμοστη διάταξη, με την οποία θεσμοθετείται συγκεκριμένο έσοδο ή έξοδο, πάντως η συνταγματική αυτή διάταξη αναφέρεται στα έσοδα και έξοδα του Δημοσίου, όχι δε και των νομικών προσώπων, όπως είναι ο Οργανισμός Βάμβακος, υπέρ του οποίου επιβλήθηκε ο ανωτέρω φόρος (βλ. ΣΤΕ 4986, 2494, 436 - 438/2012 κ.ά.). Ενόψει των προεκτεθέντων, ο λόγος αναιρέσεως με τον οποίο προβάλλεται ότι η διάταξη του άρθρου 30 παρ. 1 του ν. 2040/1992, η οποία επιβάλλει, κατ' ουσίαν, φόρο και όχι ανταποδοτική εισφορά, αντίκειται στις ανωτέρω συνταγματικές διατάξεις, είναι εν πάση περιπτώσει απορριπτέος ως αβάσιμος, ανεξαρτήτως της ορθότητας της κρίσεως του δικάσαντος δικαστηρίου αναφορικά με τον ανταποδοτικό ή μη χαρακτήρα της ένδικης εισφοράς και των ειδικότερων αιτιολογιών της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως και, συνεπώς, οι λόγοι αναιρέσεως, οι οποίοι πλήττουν την ως άνω αιτιολογία της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως ως προς την κρίση της ότι η εν λόγω εισφορά έχει ανταποδοτικό χαρακτήρα, είναι απορριπτέοι ως αλυσιτελείς. Περαιτέρω, ενόψει και των όσων έχουν ήδη εκτεθεί, οι ρυθμίσεις της πιο πάνω νομοθετικής διατάξεως δεν παρίστανται απρόσφορες για την

επίτευξη του επιδιωκόμενου από το νομοθέτη σκοπού δημοσίου συμφέροντος και δεν συνιστούν περιορισμό της οικονομικής ελευθερίας των εκκοκκιστικών επιχειρήσεων δυσανάλογο, μάλιστα δε προδήλως δυσανάλογο, σε σχέση με τον επιδιωκόμενο με αυτές σκοπό. Κατά συνέπεια, με τη διάταξη αυτή δεν παραβιάζεται η συνταγματική αρχή της αναλογικότητας (άρθρο 25 παρ. 1 του Συντάγματος εδάφιο τέταρτο) και τα περί του αντιθέτου προβαλλόμενα πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμα. Τέλος, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν ανωτέρω, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος και ο λόγος αναιρέσεως, με τον οποίο προβάλλεται ότι η ένδικη εισφορά επιβάλλεται μεν επί της καταβαλλόμενης στον παραγωγό τιμής κατά χιλιόγραμμο σύσπορου βαμβακιού, στην τιμή όμως αυτή δεν πρέπει να περιληφθεί και το ποσό της κοινοτικής ενισχύσεως που λαμβάνουν οι παραγωγοί βάμβακος (βλ. Σ.Τ.Ε. 91, 93/2011 σκ. 10, 438/2012).

13. Επειδή, στο άρθρο 38 (32) της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας ορίζεται ότι: «1. Η κοινή αγορά περιλαμβάνει τη γεωργία και το εμπόριο των γεωργικών προϊόντων. Ως γεωργικά προϊόντα νοούνται τα προϊόντα του εδάφους ..., καθώς και τα προϊόντα πρώτης μεταποίησης τα οποία έχουν άμεση σχέση με αυτά. 2. Εκτός αντιθέτων διατάξεων των άρθρων 39 μέχρι και 46, οι κανόνες που προβλέπονται για την εγκαθίδρυση της κοινής αγοράς εφαρμόζονται στα γεωργικά προϊόντα. 3. ... 4. Η λειτουργία και η ανάπτυξη της κοινής αγοράς για τα γεωργικά προϊόντα πρέπει να συνοδεύονται από τη θέσπιση κοινής γεωργικής πολιτικής των κρατών μελών». Στο άρθρο 39 (33) της Συνθήκης ορίζεται, περαιτέρω, ότι: «1. Στόχοι της κοινής γεωργικής πολιτικής είναι: α) να αυξάνει την παραγωγικότητα της γεωργίας με την ανάπτυξη της τεχνικής προόδου, με την εξασφάλιση της ορθολογικής αναπτύξεως της γεωργικής παραγωγής, καθώς και της αρίστης χρησιμοποίησεως των συντελεστών παραγωγής, ιδίως του εργατικού δυναμικού· β) να εξασφαλίζει κατ' αυτόν τον τρόπο ένα δίκαιο βιοτικό επίπεδο στο γεωργικό πληθυσμό, ιδίως με την αύξηση του ατομικού

εισοδήματος των εργαζομένων στη γεωργία· γ) να σταθεροποιεί τις αγορές· δ) να εξασφαλίζει τον εφοδιασμό· ε) να διασφαλίζει λογικές τιμές κατά την προσφορά των αγαθών στους καταναλωτές. 2. ...». Στο άρθρο 40 (34) της Συνθήκης ορίζεται ότι: «1. ... 2. Για να επιτευχθούν οι στόχοι που προβλέπονται στο άρθρο 39, δημιουργείται κοινή οργάνωση των γεωργικών αγορών. Ανάλογα με τα προϊόντα, η οργάνωση αυτή λαμβάνει μία από τις ακόλουθες μορφές: α) κοινών κανόνων ανταγωνισμού, β) υποχρεωτικού συντονισμού των διαφόρων εθνικών οργανώσεων αγοράς, γ) ευρωπαϊκής οργανώσεως αγοράς. 3. Η κοινή οργάνωση σε μία από τις μορφές που προβλέπει η παράγραφος 2 δύναται να περιλαμβάνει όλα τα αναγκαία μέτρα για την επίτευξη των στόχων του άρθρου 39, ιδίως δε ρυθμίσεις των τιμών, ενισχύσεις τόσο για την παραγωγή όσο και για την εμπορία των διαφόρων προϊόντων, μέτρα αποθηκείσεως και λογιστικής μεταφοράς, κοινούς μηχανισμούς σταθεροποίησης των εισαγωγών ή των εξαγωγών. Η κοινή οργάνωση πρέπει να περιορίζεται στην επιδίωξη των στόχων του άρθρου 39 και να αποκλείει κάθε διάκριση μεταξύ παραγωγών ή καταναλωτών εντός της Κοινότητας. Μία ενδεχόμενη κοινή πολιτική τιμών πρέπει να βασίζεται επί κοινών κριτηρίων και επί ενιαίων μεθόδων υπολογισμού. 4. Για να επιτευχθούν οι στόχοι της κοινής οργανώσεως που αναφέρεται στην παράγραφο 2, είναι δυνατόν να συσταθούν ένα ή περισσότερα ταμεία προσανατολισμού και εγγυήσεως γεωργίας». Στο άρθρο 189 (249) της Συνθήκης ορίζεται ότι οι Κανονισμοί έχουν γενική ισχύ, είναι δεσμευτικοί ως προς όλα τα μέρη τους και ισχύουν άμεσα σε κάθε κράτος μέλος. Εξάλλου, με το Πρωτόκολλο αριθ. 4 (Ε.Ε. L 291/1979, επίσης Ε.Ε. ειδ. έκδ. της 19ης Νοεμβρίου 1979, σελ. 174), που προσαρτήθηκε στην Πράξη περί των όρων προσχώρησης της Ελληνικής Δημοκρατίας στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες, ορίστηκε ότι θεσπίζεται στην Κοινότητα καθεστώς με σκοπό προοριζόμενο ιδίως να υποστηρίζει την παραγωγή βαμβακιού στις περιοχές της Κοινότητας, όπου είναι σημαντική για τη γεωργική παραγωγή, να επιτρέπει δίκαιο εισόδημα στους

ενδιαφερόμενους παραγωγούς και να σταθεροποιεί την αγορά δια της βελτιώσεως των δομών στο επίπεδο της προσφοράς και της διαθέσεως (παρ. 2). Το ανωτέρω καθεστώς περιλαμβάνει τη χορήγηση ενίσχυσης στην παραγωγή. Για να διευκολυνθεί η διαχείριση και ο έλεγχος, η ενίσχυση στην παραγωγή χορηγείται μέσω των εκκοκκιστηρίων. Στο ίδιο πρωτόκολλο ορίζεται ότι «εν προκειμένω, είναι σκόπιμη η επαγρύπνηση ώστε να μην υφίστανται στρεβλώσεις του ενδοκοινοτικού ανταγωνισμού κατά τα επόμενα στάδια της μεταποίησης». Εξάλλου, το ποσό της ενίσχυσης στην παραγωγή καθορίζεται περιοδικώς βάσει της υφιστάμενης διαφοράς μεταξύ μιας τιμής στόχου, που ορίζεται για το μη εκκοκκισμένο βαμβάκι, σύμφωνα με τα κριτήρια που αναφέρονται στην παρ. 2, και της τιμής της διεθνούς αγοράς, που προσδιορίζεται βάσει της προσφοράς και των τιμών που διαπιστώνονται στη διεθνή αγορά. Η χορήγηση της ενίσχυσης στην παραγωγή περιορίζεται σε ποσότητα βαμβακιού που προσδιορίζεται κατ' έτος από την Κοινότητα (παρ. 3). Σύμφωνα με την παρ. 5 του Πρωτοκόλλου, το καθεστώς των συναλλαγών της Κοινότητας με τις τρίτες χώρες δεν πρέπει να θιγεί. Για το σκοπό αυτό ιδίως δεν είναι δυνατό να προβλεφθούν περιοριστικά μέτρα κατά την εισαγωγή. Περαιτέρω, κατά την παρ. 9 του Πρωτοκόλλου, το Συμβούλιο λαμβάνει τα αναγκαία μέτρα για τη θέση σε εφαρμογή των διατάξεων που προβλέπονται στο πρωτόκολλο και ιδίως α) τους κανόνες διαδικασίας και καλής διαχείρισης για την εφαρμογή του και β) τους γενικούς κανόνες του καθεστώτος ενίσχυσης στην παραγωγή, που αναφέρονται στην παράγραφο 3, και κριτήρια προσδιορισμού της τιμής της διεθνούς αγοράς, που προβλέπεται στην ίδια παράγραφο. Εντός του ανωτέρω πλαισίου εκδόθηκε αρχικά ο Κανονισμός (ΕΟΚ) 2169/81 του Συμβουλίου, της 27.7.1981, περί καθορισμού των γενικών κανόνων του καθεστώτος ενίσχυσης του βαμβακιού (Ε.Ε. L 211), ο οποίος, στη συνέχεια, καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε, από την περίοδο 1995-1996, από τον Κανονισμό (ΕΚ) 1554/95 του Συμβουλίου, της 29.6.1995 (Ε.Ε. L 148). Οι

εν λόγω Κανονισμοί περιλαμβάνουν διατάξεις σχετικές με: α) τον τρόπο προσδιορισμού της τιμής της διεθνούς αγοράς του μη εκκοκκισμένου βαμβακιού, β) τη χορήγηση ενίσχυσης ίσης με τη διαφορά μεταξύ της τιμής της διεθνούς αγοράς, όταν αυτή είναι κατώτερη, και της τιμής στόχου για το μη εκκοκκισμένο βαμβάκι που συγκομίζεται μέσα στην Κοινότητα, γ) την απόκτηση του δικαιώματος ενίσχυσης στο στάδιο της εκκόκκισης, αλλά και τη δυνατότητα προκαταβολής της ενίσχυσης από τη στιγμή της εισαγωγής του μη εκκοκκισμένου βαμβακιού στην επιχείρηση εκκόκκισης, με την προϋπόθεση παροχής επαρκούς εγγύησης από την τελευταία. Με τους ίδιους Κανονισμούς ορίζεται ότι η ενίσχυση χορηγείται μόνο στις επιχειρήσεις εκκοκκίσεως που έχουν υποβάλει σχετική αίτηση και οι οποίες έχουν καταθέσει σύμβαση, στην οποία προβλέπεται ότι θα πληρωθεί στον παραγωγό τιμή τουλάχιστον ίση με την καθοριζόμενη ελάχιστη τιμή, η οποία πρέπει να είναι παραπλήσια με την τιμή στόχου, ώστε να εγγυάται στους παραγωγούς την πραγματοποίηση των πωλήσεών τους σε τιμή όσο το δυνατόν πλησιέστερη στην τιμή στόχου. Τέλος, οι ως άνω Κανονισμοί προβλέπουν ότι τα κράτη μέλη παραγωγής θεσπίζουν καθεστώς ελέγχου που επιτρέπει κυρίως να εξακριβώνεται η ποσότητα του μη εκκοκκισμένου βαμβακιού που εισάγεται σε κάθε επιχείρηση εκκοκκίσεως, να εξακριβώνεται η ποσότητα κοινοτικού βαμβακιού που εκκοκκίστηκε και να ελέγχεται η τήρηση της ελάχιστης τιμής (βλ. άρθρα 3, 5, 6, 9, 10 του Κανονισμού 2169/81 και άρθρα 3, 5, 7 και 10 του Κανονισμού 1554/95).

14. Επειδή, όπως προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (C-355/00, *Freskot*, Συλλογή 2003, σελ. I-5263, σκ. 18 επ. και ιδίως σκ. 19-20, όπου και περαιτέρω παραπομπές στη νομολογία), εφόσον υφίσταται ρύθμιση περί κοινής οργανώσεως των αγορών σε ένα συγκεκριμένο τομέα, τα κράτη μέλη υποχρεούνται να απέχουν από τη λήψη οποιουδήποτε μέτρου που θα μπορούσε να παρεκκλίνει από αυτήν ή να θίξει τη λειτουργία της. Από τις ανωτέρω

διατάξεις του Πρωτοκόλλου αριθ. 4 και των σχετικών με αυτό Κανονισμών, οι οποίες συγκροτούν κοινή οργάνωση αγοράς στον τομέα του βαμβακιού, κατά την έννοια του άρθρου 40 (34) της Συνθήκης, προκειμένου να επιτευχθούν οι κατά το άρθρο 39 της Συνθήκης αυτής στόχοι της κοινής γεωργικής πολιτικής, στους οποίους περιλαμβάνεται και η σταθεροποίηση των αγορών (περί τούτου ρητώς και το Πρωτόκολλο αριθ. 4), η εξασφάλιση του εφοδιασμού και η διασφάλιση λογικών τιμών κατά την προσφορά αγαθών στους καταναλωτές, προκύπτει ότι μεταξύ των θεσπιζόμενων μέτρων δεν περιλαμβάνεται ρητή απαγόρευση επιβολής μίας φορολογικής εισφοράς επί της εγχώριας παραγωγής βαμβακιού, όπως η επίδικη και μάλιστα ανεξαρτήτως αν η εισφορά επιβάλλεται ή όχι και επί του μέρους της καταβαλλόμενης στον παραγωγό τιμής του σύσπορου βαμβακιού, που καθορίζεται από την κοινοτική ενίσχυση, προκειμένου να επιτευχθεί η ελάχιστη τιμή. Από τα ανωτέρω προκύπτει, περαιτέρω, ότι η κοινή οργάνωση των αγορών στον τομέα του βαμβακιού στηρίζεται σε ένα σύνολο μέτρων που επιδιώκουν τη σταθεροποίηση των αγορών και την εξασφάλιση ενός δίκαιου επιπέδου τιμών, για την εξασφάλιση του οποίου, όσον αφορά το εισόδημα των παραγωγών, έχει θεσπισθεί ένα καθεστώς ενισχύσεων τους μέσω των εκκοκκιστηρίων, το οποίο στηρίζεται σε ένα σύστημα καθορισμού των τιμών του παραγόμενου σύσπορου βαμβακιού, που παραδίδεται προς εκκόκκιση και αποσκοπεί στην εξασφάλιση μιας τιμής στόχου ικανής να διασφαλίσει ικανοποιητικό εισόδημα για τους παραγωγούς. Υπό τα δεδομένα αυτά, και εφόσον το θεσπιζόμενο από το κράτος μέτρο δεν έχει ως αποτέλεσμα τη μείωση της τιμής που λαμβάνει ο παραγωγός για το σύσπορο βαμβάκι σε επίπεδο κατώτερο της καθοριζόμενης ελάχιστης τιμής, δεν απαγορεύεται, κατ' αρχήν, η επιβολή ειδικής φορολογίας επί της καταβαλλόμενης τιμής κατά χιλιόγραμμο σύσπορου βαμβακιού, όπως έγινε με την ένδικη εισφορά του άρθρου 30 παρ. 1 του ν. 2040/1992, δοθέντος ότι με την εισφορά αυτή δεν βαρύνεται ο παραγωγός του προϊόντος, αλλά η αγοράζουσα το προϊόν

εκκοκκιστική επιχείρηση, στην οποία δεν παρέχεται δυνατότητα μετακυλίσεως του βάρους στον παραγωγό με ανάλογη μείωση της καταβαλλόμενης σε αυτόν τιμής, ώστε να διαμορφωθεί σε επίπεδο κατώτερο του ως άνω ελάχιστου ύψους της (βλ. και την 2000/206/ΕΚ απόφαση της Επιτροπής της 20.7.1999 «σχετικά με το καθεστώς ενισχύσεων που εφαρμόζεται στην Ελλάδα για το βαμβάκι από τον Ελληνικό Οργανισμό Βάμβακος» (Ε.Ε. L 63), σελ. 31, IV-3). Εξ άλλου, από τη γενική οικονομία της κοινής οργανώσεως αγορών στον τομέα του βαμβακιού, όπως διαμορφώνεται από το Πρωτόκολλο αριθ. 4 και τους συναφείς Κανονισμούς, προκύπτει, αναλόγως προς όσα έκανε δεκτά το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων με την απόφαση *Freskot* (σκ. 26), ότι η εξασφάλιση των επιθυμητών ισορροπιών, όσον αφορά την εμπορία του προϊόντος, επαφίεται κατ' αρχήν στις δυνάμεις της αγοράς, με την επιφύλαξη των προαναφερομένων ρυθμίσεων, που αφορούν την εξασφάλιση ελάχιστου εισοδήματος για τους παραγωγούς. Επομένως, όσον αφορά το ενδοκοινοτικό εμπόριο, η οργάνωση των αγορών του βαμβακιού στηρίζεται στην ελευθερία των εμπορικών συναλλαγών, υπό συνθήκες νόμιμου ανταγωνισμού. Στο πλαίσιο αυτό, το πλεονέκτημα που δημιουργείται υπέρ των προϊόντων άλλων κρατών μελών ή προϊόντων τρίτων χωρών έναντι των ελληνικών προϊόντων, δεδομένου ότι μόνο τα τελευταία υπόκεινται στην εισφορά, θα μπορούσε να οδηγήσει, εξ αιτίας κάποιας αυξήσεως των τιμών των ελληνικών και μόνο προϊόντων, στην υποκατάσταση, σε ορισμένο βαθμό, των εγχώριων προϊόντων, τόσο στην ελληνική αγορά όσο και στην αγορά άλλων κρατών μελών, από προϊόντα προελεύσεως άλλων κρατών μελών ή προϊόντα εισαγόμενα από τρίτες χώρες. Όμως, ο σχετικά χαμηλός συντελεστής της εισφοράς καταδεικνύει την ουδετερότητά της έναντι των συναλλαγών, ενώ, πάντως, με την εισφορά αυτή σκοπεύεται η κάλυψη λειτουργικών δαπανών ενός δημόσιου οργανισμού (του Οργανισμού Βάμβακος), από τη λειτουργία του οποίου προκύπτουν, σύμφωνα με την εισηγητική έκθεση του ν. 2040/1992 και

ενόψει των αρμοδιοτήτων του που έχουν μνημονευθεί, σημαντικά οφέλη και για τις βαρυνόμενες με την εισφορά εκκοκκιστικές επιχειρήσεις (πρβ. Δ.Ε.Κ. Freskot, σκ. 27-32). Εν όψει των ανωτέρω, η επιβολή στην προκειμένη περίπτωση μικρής αναλογικά φορολογικής επιβαρύνσεως (1%) μόνον επί της τιμής του αγοραζόμενου σύσπορου βαμβακιού, παρά το ότι προβλέφθηκε ως αόριστης διάρκειας, δεν είναι δυνατό, κατά την κοινή πείρα, να διαρρήξει τους στόχους της κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα του βαμβακιού όσον αφορά τη σταθερότητα των αγορών και την αποφυγή στρεβλώσεων του ανταγωνισμού (βλ. ΣΤΕ 4276/2013, πρβ. ΣΤΕ 91, 93/2011 σκ. 13 και 14 αντιστοίχως.). Επομένως, το δικάσαν διοικητικό εφετείο ορθώς κατέληξε στην κρίση ότι η επιβολή της ένδικης εισφοράς όχι μόνο επί της αγοραίας αξίας αλλά και επί της χορηγούμενης ενισχύσεως είναι σύμφωνη με τις κοινοτικές διατάξεις περί κοινής οργανώσεως των αγορών στον τομέα του βαμβακιού και ότι δεν νοθεύει τον ανταγωνισμό, απορρίπτοντας τους αντίθετους ισχυρισμούς της αναιρεσείουσας. Ανεξαρτήτως, συνεπώς, της ορθότητας της κρίσεως του δικάσαντος διοικητικού εφετείου περί του ανταποδοτικού χαρακτήρα της ένδικης εισφοράς, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος ο προβαλλόμενος λόγος αναιρέσεως περί εσφαλμένης ερμηνείας και πλημμελούς εφαρμογής των οικείων διατάξεων του κοινοτικού δικαίου. Τέλος, εν όψει των προεκτεθέντων, ειδικότερα δε της νομολογίας του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ως προς τα ανακύπτοντα νομικά ζητήματα, δεν καταλείπεται αμφιβολία ως προς την ορθή ερμηνεία και εφαρμογή των εφαρμοστέων εν προκειμένω διατάξεων του Κοινοτικού Δικαίου. Κατά συνέπεια, δεν συντρέχει ανάγκη να διατυπωθεί σχετικό προδικαστικό ερώτημα, τα δε περί του αντιθέτου προβαλλόμενα από την αναιρεσείουσα πρέπει να απορριφθούν (βλ. ΣΤΕ 4986, 2494/2012, 436 – 38/2012 κ.ά.). Απορριπτέοι, εξ άλλου, είναι και οι συναφείς ισχυρισμοί της αναιρεσείουσας ότι κατά παράβαση του άρθρου 177 (234) της ΣυνθΕΟΚ το δικάσαν διοικητικό εφετείο δεν υπέβαλε προδικαστικό ερώτημα στο

Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, δεδομένου, άλλωστε, ότι το δικάσαν διοικητικό εφετείο είχε προς τούτο ευχέρεια και όχι υποχρέωση κατά το ανωτέρω άρθρο της Συνθήκης (βλ. ΣΤΕ 2687/2011).

15. Επειδή, περαιτέρω, στο άρθρο 92 (87) της Συνθήκης ορίζεται ότι: «1. Ενισχύσεις που χορηγούνται υπό οποιαδήποτε μορφή από τα κράτη ή με κρατικούς πόρους και που νοθεύουν ή απειλούν να νοθεύσουν τον ανταγωνισμό δια της ευνοϊκής μεταχειρίσεως ορισμένων επιχειρήσεων ή ορισμένων κλάδων παραγωγής είναι ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά, κατά το μέτρο που επηρεάζουν τις μεταξύ κρατών μελών συναλλαγές, εκτός αν η παρούσα Συνθήκη ορίζει άλλως. 2. ...». Στο δε άρθρο 93 (88) της Συνθήκης ορίζεται, περαιτέρω, ότι: «1. Η Επιτροπή, σε συνεργασία με τα κράτη μέλη, εξετάζει διαρκώς τα καθεστώτα ενισχύσεων που υφίστανται στα κράτη αυτά. ... 2. Αν η Επιτροπή διαπιστώσει, αφού τάξει προηγουμένως στους ενδιαφερομένους προθεσμία για να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους, ότι η ενίσχυση που χορηγείται από ένα κράτος ή με κρατικούς πόρους δεν συμβιβάζεται με την κοινή αγορά κατά το άρθρο 92, ή ότι η ενίσχυση αυτή εφαρμόζεται καταχρηστικώς, αποφασίζει ότι το εν λόγω κράτος οφείλει να την καταργήσει ή να την τροποποιήσει εντός προθεσμίας που η ίδια καθορίζει. Αν το εν λόγω κράτος δεν συμμορφωθεί προς την απόφαση αυτή εντός της ταχθείσης προθεσμίας, η Επιτροπή ή οποιοδήποτε άλλο ενδιαφερόμενο κράτος δύναται να προσφύγει απευθείας στο Δικαστήριο, κατά παρέκκλιση των άρθρων 169 και 170. ... 3. Η Επιτροπή ενημερώνεται εγκαίρως περί των σχεδίων που αποβλέπουν να θεσπίσουν ή να τροποποιήσουν τις ενισχύσεις, ώστε να δύναται να υποβάλει τις παρατηρήσεις της. Αν κρίνει ότι το σχέδιο ενισχύσεως δεν συμβιβάζεται με την κοινή αγορά, κατά το άρθρο 92, κινεί αμελλητί τη διαδικασία που προβλέπεται από την προηγούμενη παράγραφο. Το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος δεν δύναται να εφαρμόσει τα σχεδιαζόμενα μέτρα πριν η Επιτροπή καταλήξει σε τελική απόφαση».

16. Επειδή, με την προαναφερόμενη παρ. 3 του άρθρου 93 της

Συνθήκης θεσπίζεται προληπτικός έλεγχος των σχεδίων για τη θέσπιση νέων ενισχύσεων (Δ.Ε.Κ. απόφαση της 11.12.1973, 120/73, Lorenz, Συλλογή τόμος 1972-1973, σ. 815, σκέψη 2), που συνεπάγεται την υποχρέωση των κρατών μελών να τα κοινοποιούν στην Επιτροπή πριν από την εφαρμογή τους καθώς και την αναστολή της εφαρμογής τους μέχρι να εκδοθεί η τελική απόφασή της (Δ.Ε.Κ. απόφαση της 22.6.2000, C – 332/98, Γαλλία κατά Επιτροπής, σκέψη 32). Η απαγόρευση εφαρμογής που προβλέπει η τελευταία περίοδος της παρ. 3 του άρθρου 93 της Συνθήκης έχει ως σκοπό να εξασφαλίσει ότι, πριν από την επέλευση των αποτελεσμάτων ενός συστήματος ενισχύσεων, η Επιτροπή έχει στη διάθεσή της εύλογη προθεσμία για να εξετάσει το σχέδιο διεξοδικώς και, ενδεχομένως, να κινήσει τη διαδικασία της παραγράφου 2 του ίδιου άρθρου (απόφαση της 14.2.1990, C – 301/87, Γαλλία κατά Επιτροπής, «Boussac Saint Frères», Συλλογή 1990, σ. I-307, σκέψη 17). Έτσι, ένα μέτρο ενισχύσεως, υπό την έννοια του άρθρου 92 παρ. 1, το οποίο τίθεται σε εφαρμογή κατά παράβαση των υποχρεώσεων που απορρέουν από το άρθρο 93 παρ. 3, είναι παράνομο (Δ.Ε.Κ. αποφάσεις της 21.11.1991, C – 354/90, Fédération nationale du commerce extérieur des produits alimentaires και Syndicat national des négociants et transformateurs de saumon, αποκαλούμενη «FNCE», Συλλογή 1991, σ. I-5505, σκέψη 17, της 27.10.2005, C – 266/04 έως C – 270/04, C – 276/04 και C – 321/04 έως C – 325/04, Distribution Casino France κ.λπ. σκέψη 30). Τα εθνικά δικαστήρια οφείλουν, κατ' αρχήν, να δέχονται το αίτημα επιστροφής των ενισχύσεων που καταβλήθηκαν κατά παράβαση του άρθρου 93 παρ. 3 (μεταξύ άλλων, απόφαση της 11.7.1996, C – 39/94, SFEI κ.λπ., Συλλογή 1996, σ. I-3547, σκέψη 70). Η τελική απόφαση της Επιτροπής δεν έχει ως συνέπεια την εκ των υστέρων νομιμοποίηση εκτελεστικών μέτρων που είναι ανίσχυρα λόγω του ότι ελήφθησαν κατά παράβαση της απαγορεύσεως του άρθρου αυτού. Οποιαδήποτε άλλη ερμηνεία θα κατέληγε στο να ευνοείται η εκ μέρους του οικείου κράτους

μέλους μη τήρηση της διατάξεως του άρθρου 93 παρ. 3 τελευταία περίοδος, πράγμα που θα του στερούσε την πρακτική αποτελεσματικότητά του (προπαρατεθείσα απόφαση FNCE, σκέψη 16). Συνεπώς, τα εθνικά δικαστήρια οφείλουν να διασφαλίζουν ότι θα ισχύουν, σύμφωνα με το εθνικό τους δίκαιο, όλες οι συνέπειες της παραβάσεως του άρθρου 93 παρ. 3 τελευταία περίοδος, όσον αφορά τόσο το κύρος των πράξεων που συνεπάγονται την εκτέλεση μέτρων ενισχύσεως όσο και την ανάκτηση των χρηματοπιστωτικών ενισχύσεων που έχουν χορηγηθεί κατά παράβαση της διατάξεως αυτής (προπαρατεθείσες αποφάσεις FNCE, σκέψη 12, και SFEI κ.λπ., σκέψη 40, καθώς και απόφαση της 21.10.2003, C – 261/01 και C – 262/01, Van Calster κ.λπ., Συλλογή 2003, σ. I-12249, σκέψη 64, προπαρατεθείσα απόφαση Transalpine Ölleitung in Österreich κ.λπ., σκέψη 47). Περαιτέρω, η διασφάλιση της πρακτικής αποτελεσματικότητας της εν λόγω διατάξεως στην περίπτωση που η Επιτροπή λάβει τελικώς απόφαση, με την οποία διαπιστώνεται η συμβατότητα της κρατικής ενισχύσεως με την κοινή αγορά, πραγματοποιείται με την εξάλειψη του αδικαιολόγητου πλεονεκτήματος που προέκυψε από την πρόωρη καταβολή της συμβατής με την κοινή αγορά κρατικής ενισχύσεως. Κατά την έννοια δηλαδή της ως άνω διατάξεως, το εθνικό δικαστήριο δεν οφείλει, κατ' ανάγκη, να διατάξει την ανάκτηση της ενισχύσεως που χορηγήθηκε κατά παράβαση της διατάξεως αυτής, όταν η Επιτροπή έχει λάβει τελική απόφαση διαπιστώνουσα τη συμβατότητα της εν λόγω ενισχύσεως, αλλά μπορεί να υποχρεώσει το δικαιούχο της ενισχύσεως να καταβάλει τόκους για το χρονικό διάστημα της παρανομίας, καθόσον το αδικαιολόγητο πλεονέκτημά του από την πρόωρη καταβολή της συμβατής ενισχύσεως συνίσταται αφενός στη μη καταβολή των τόκων που διαφορετικά θα κατέβαλε επί του επίμαχου ποσού της συμβατής ενισχύσεως, εάν είχε δανειστεί το εν λόγω ποσό στην αγορά αναμένοντας την απόφαση της Επιτροπής και αφετέρου στη βελτίωση της ανταγωνιστικής του θέσεως έναντι των άλλων επιχειρήσεων της αγοράς

κατά τη διάρκεια της παρανομίας (Δ.Ε.Κ. απόφαση της 12.2.2008, C – 199/06, CELF, σκέψεις 49 – 55). Τέλος, κατά την έννοια του άρθρου 92 της Συνθήκης, ο τρόπος χρηματοδότησεως μιας κρατικής ενισχύσεως συνιστά στοιχείο εκτιμήσεως της συμβατότητάς της με την κοινή αγορά, και ως εκ τούτου, η εξέταση μιας ενισχύσεως δεν μπορεί να διαχωριστεί από τα αποτελέσματα του τρόπου χρηματοδότησεώς της (Δ.Ε.Κ. απόφαση της 25.6.1970, 47/69, Γαλλία κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 343, σκ. 4). Συνεπώς, προκειμένου να εξασφαλιστεί η πρακτική αποτελεσματικότητα της κατά το άρθρο 93 παρ. 3 της Συνθήκης υποχρεώσεως κοινοποιήσεως, καθώς και η εκ μέρους της Επιτροπής πλήρης εξέταση μιας κρατικής ενισχύσεως, το κράτος μέλος οφείλει, στο πλαίσιο της υποχρεώσεως αυτής, να κοινοποιήσει όχι μόνο το σχέδιο της κατά κυριολεξία ενισχύσεως, αλλά και τον τρόπο χρηματοδότησεως, εφόσον αυτός αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα του μελετώμενου μέτρου (βλ. αποφάσεις της 15.7.2004, C – 345/02, Pearle κ.λπ., σκέψεις 29-30, της 13.1.2005, C – 174/02, Streekgewest, σκέψη 26, της 17.7.2008, C – 206/06, Essent Netwerk, σκέψη 93). Ως εκ τούτου, οι συνέπειες που απορρέουν από την εκ μέρους των εθνικών αρχών παράβαση του άρθρου 93 παρ. 3 της Συνθήκης, πρέπει να ισχύουν και για αυτή την πτυχή του μέτρου ενισχύσεως. Σε περίπτωση δηλαδή που μια φορολογική επιβάρυνση όντως αποτελεί αναπόσπαστο μέρος μέτρου ενισχύσεως, υπό την έννοια του άρθρου 92 παρ. 1 της Συνθήκης, η εκ μέρους των εθνικών αρχών παράβαση των υποχρεώσεων που υπέχουν από το άρθρο 93 παρ. 3 της Συνθήκης θίγει όχι μόνο τη νομιμότητα του μέτρου της ενισχύσεως, αλλά και τη νομιμότητα του φόρου που αποτελεί τον τρόπο χρηματοδότησεώς του (βλ. αποφάσεις της 27.10.2005, C – 266/04 έως C – 270/04, C – 276/04 και C – 321/04 έως C – 325/04, Distribution Casino France κ.λπ. σκέψη 35, της 27.11.2003, C – 34/01 38/01, Enirisorse, σκέψεις 43 έως 45). Συνεπώς, οσάκις ένα μέτρο ενισχύσεως, ο τρόπος χρηματοδότησεως του οποίου αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του,

εφαρμόστηκε κατά παράβαση της υποχρέωσης κοινοποίησης, τα εθνικά δικαστήρια υποχρεούνται κατ' αρχήν να διατάξουν την επιστροφή των φόρων ή εισφορών που εισπράχθηκαν ειδικά για τη χρηματοδότηση της ενισχύσεως αυτής (βλ. προαναφερθείσα απόφαση Van Calster σκέψεις 49 – 54, πρβλ. απόφαση της 14.1.1997, C – 192/95 έως C – 218/95, Comateb κ.λπ., Συλλογή 1997, σ. I – 165, σκέψη 20, της 8.3.2001, συνεκδικαζόμενες υποθέσεις C – 397/98 και C – 410/98, Metallgesellschaft, σκέψη 84, ΣΤΕ 436 – 438/2012).

17. Επειδή, όπως εκτέθηκε στην ενδέκατη σκέψη, η κατ' άρθρο 30 παρ. 1 του ν. 2040/1992 εισφορά προβλέφθηκε για την κάλυψη των λειτουργικών εξόδων του Οργανισμού Βάμβακος για μια σειρά υπηρεσιών, τις οποίες ο Οργανισμός αυτός προσέφερε, σύμφωνα με το άρθρο 2 του ν.δ. 3853/1958, στους τομείς της γεωργικής παραγωγής, της μεταποίησης και της εμπορίας του βάμβακος, δηλαδή όχι μόνο προς τους παραγωγούς βάμβακος αλλά και προς τις εκκοκκιστικές επιχειρήσεις, όπως η αναιρεσείουσα. Όπως προκύπτει από την απόφαση της 20.7.1999 της Επιτροπής, ορισμένες από τις υπηρεσίες αυτές δεν ενέπιπταν στην έννοια της κατ' άρθρο 92 της Συνθήκης κρατικής ενισχύσεως, από δε τις λοιπές η διαδικασία του άρθρου 93 παρ. 3 της Συνθήκης κινήθηκε από την Επιτροπή μόνο για τις υπηρεσίες πιστοποίησης και ελέγχου της ποιότητας του βάμβακος καθώς και για τις χρηματοδοτικές επιδοτήσεις στις μονάδες εκκοκκίσεως μέσω διαρθρωτικών προγραμμάτων (βλ. μέρος II της αποφάσεως της Επιτροπής), οι οποίες και τελικώς κρίθηκαν, αυτές καθαυτές, καθώς και ο τρόπος χρηματοδοτήσεώς τους με την ένδικη εισφορά, συμβατές με την κοινή αγορά. Εν όψει τούτων, η διασφάλιση της πρακτικής αποτελεσματικότητας της διατάξεως του άρθρου 93 παρ. 3 της Συνθήκης δεν θα μπορούσε να αποτελέσει, κατά τα εκτεθέντα στην προηγούμενη σκέψη, τη νομική βάση για την επιστροφή στην αναιρεσείουσα εκκοκκιστική επιχείρηση του συνόλου της εισφοράς που είχε καταβάλει κατά το ένδικο χρονικό διάστημα για τις παρεχόμενες από

τον Οργανισμό Βάμβακος υπηρεσίες, παρά μόνο εκείνου του μέρους της εισφοράς που αναλογούσε στις υπηρεσίες για τις οποίες η Επιτροπή κίνησε την διαδικασία του άρθρου 93 της Συνθήκης, εφόσον το μέρος αυτό μπορούσε επαρκώς να προσδιορισθεί από την αναιρεσεύουσα και να τεθεί υπό το δικαστικό έλεγχο. Συνεπώς, η παράλειψη του εφετείου να απαντήσει στο λόγο εφέσεως ότι η επιβολή της ένδικης εισφοράς ήταν αντίθετη στη διάταξη του άρθρου 93 παρ. 3 της Συνθήκης, γιατί επρόκειτο «για ενίσχυση υπέρ ενός φορέα (του ν.π.δ.δ. «Οργανισμός Βάμβακος»)), για την οποία το Ελληνικό Δημόσιο δεν είχε τηρήσει, όπως όφειλε, τη διαγραφόμενη από το άρθρο 93 της Συνθήκης διαδικασία, δεν καθιστά αναιρετέα την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, όπως αβασίμως προβάλλεται, διότι ο λόγος αυτός της εφέσεως περί επιστροφής του συνόλου της καταβληθείσας από την αναιρεσεύουσα εισφοράς και όχι εκείνου του μέρους αυτής που αναλογούσε στις αποκλειστικά προς τρίτους ενισχύσεις του Οργανισμού Βάμβακος, ήταν αβάσιμος (ΣτΕ 436 – 438/2012). Εφόσον, συνεπώς, η αναιρεσεύουσα εταιρεία δεν προσδιόρισε το τμήμα της εισφοράς, για το οποίο η Επιτροπή κίνησε τη διαδικασία του άρθρου 93 της Συνθήκης, είναι αλυσιτελής ο λόγος με τον οποίο προβάλλεται ότι εν προκειμένω παραβιάστηκε η διαδικασία που προβλέπουν τα άρθρα 92 και 93 της Συνθήκης, όπως επίσης και ο λόγος με τον οποίο προβάλλεται ότι έπρεπε εν προκειμένω να παραπεμφθεί ερώτημα προς το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΔΕΕ) προκειμένου να διερευνηθεί αν έπρεπε να είχε εν προκειμένω προηγηθεί έγκριση της Επιτροπής.

18. Επειδή, σύμφωνα με το άρθρο 93 της Συνθήκης, η Επιτροπή είναι μόνη αρμόδια, υπό τον έλεγχο του Δικαστηρίου, να εκτιμά το συμβατό των κρατικών ενισχύσεων με την κοινή αγορά και, συνεπώς, οι ιδιώτες δεν μπορούν, επικαλούμενοι μόνο το άρθρο 92 της Συνθήκης, να αμφισβητήσουν ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων τη συμφωνία μιας ενισχύσεως με το κοινοτικό δίκαιο ούτε να ζητήσουν από αυτά να αποφανθούν, κυρίως ή παρεμπιπτόντως, για τη μη συμβατότητα αυτής,

γενικώς δε δεν είναι επιτρεπτή παρέμβαση εθνικού δικαστηρίου στο σύστημα ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων (βλ. μεταξύ άλλων, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 22.3.1977, C – 78/76, Steinike & Weinlig, σκέψεις 9 και 10, της 16.12.1992, C – 17/91, Lornoy, σκ. 29, της 21.10.2003, C – 261, 262/01, Van Calster σκ. 45, της 15.6.2006, C – 393/04 και C – 41/05, Air Liquide Industries, σκ. 41). Επομένως, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος ο λόγος με τον οποίο προβάλλεται, καθ' ερμηνεία του δικογράφου των πρόσθετων λόγων, ότι το εφετείο όφειλε να ελέγξει τη νομιμότητα της ένδικης εισφοράς από την άποψη του άρθρου 92 της Συνθήκης, παρά την απόφαση της 2000/206/EK της Επιτροπής της 20ής Ιουλίου 1999, σχετικά με το καθεστώς ενισχύσεων που εφαρμόζεται στην Ελλάδα για το βαμβάκι από τον Ελληνικό Οργανισμό Βάμβακος, με την οποία η εισφορά αυτή, ως τρόπος χρηματοδότησεως κρατικών ενισχύσεων, κρίθηκε νόμιμη (βλ. ΣΤΕ 4986, 436 - 38/2012 κ.ά.). Απορριπτέοι, εξ άλλου, για τον ίδιο λόγο είναι και οι συναφώς προβαλλόμενοι ισχυρισμοί ότι πρέπει να υποβληθεί σχετικό προδικαστικό ερώτημα στο Δ.Ε.Κ. (ήδη Δ.Ε.Ε.), το οποίο παρέλειψε, κατά παράβαση των διατάξεων του άρθρου 234 της Συνθήκης, να υποβάλει το δικάσαν διοικητικό εφετείο.

19. Επειδή, στο άρθρο 9 του Κανονισμού (ΕΟΚ) 1201/89 της Επιτροπής της 3.5.1989 περί λεπτομερειών εφαρμογής του καθεστώτος ενίσχυσης για το βαμβάκι (Ε.Ε. L 123), όπως ίσχυε κατά την κρίσιμη χρονική περίοδο, ορίζονται τα ακόλουθα: «1. Κάθε επιχείρηση εκκόκκισης υποβάλλει, κατά την είσοδο του μη εκκοκκισμένου βαμβακιού, αίτηση για θέση υπό έλεγχο. 2. ... 8. Αμέσως μετά την υποβολή της αίτησης για θέση υπό έλεγχο, τα κράτη μέλη χορηγούν στους ενδιαφερομένους προκαταβολή επί του ποσού της ενίσχυσης ίση με το ποσό της εν λόγω ενίσχυσης, εφόσον έχει συσταθεί εγγύηση τουλάχιστον ίση με το ποσό της ενίσχυσης που πρόκειται να καταβληθεί. Η εγγύηση αυτή παρέχεται σε μία από τις μορφές που αναφέρονται στο άρθρο 8 του κανονισμού (ΕΟΚ)

αριθ. 2220/85. Η εγγύηση αποδεσμεύεται κατ' αναλογία των ποσοτήτων για τις οποίες τηρείται η υποχρέωση που αναφέρεται στην παράγραφο 9. Η εγγύηση καταπίπτει κατ' αναλογία των ποσοτήτων για τις οποίες δεν τηρείται η υποχρέωση που αναφέρεται στην παράγραφο 9. 9. Εκτός περιπτώσεως ανωτέρας βίας, η ποσότητα που τίθεται υπό έλεγχο θα πρέπει να εκκοκκιστεί σε προθεσμία που ορίζεται από το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος και, σε κάθε περίπτωση, σε 180 ημέρες από την ημερομηνία θέσης υπό έλεγχο. 10. Η υποχρέωση που αναφέρεται στην παράγραφο 9 θεωρείται ότι τηρείται όταν η εκκοκκισθείσα ποσότητα, η οποία προσδιορίζεται σύμφωνα με τη μέθοδο που ορίζεται στο παράρτημα Γ, δεν είναι κατώτερη κατά 2% από την αναφερόμενη ποσότητα. Η ποσότητα αυτή αφορά προϊόν του οποίου η περιεκτικότητα σε υγρασία και σε ξένα σώματα αντιστοιχεί με εκείνη για την οποία καθορίζεται η ενίσχυση». Περαιτέρω, στην παρ. 5 του άρθρου 3 της κοινής υπουργικής απόφασης (Κ.Υ.Α.) 35835/1991 των Υπουργών Εθνικής Οικονομίας, Οικονομικών και Γεωργίας (Β' 1024), όπως αντικαταστάθηκε με την Κ.Υ.Α. 408171/1992 των ίδιων Υπουργών (Β' 744), ορίζεται ότι: «Στην περίπτωση λήψης προκαταβολής της ενίσχυσης η σχετική εγγυητική επιστολή επιστρέφεται εφόσον προσκομισθεί η απόδειξη πληρωμής των βαμβακοπαραγωγών, όπως προβλέπεται στο παρόν άρθρο και έχει αποδοθεί στον Οργανισμό Βάμβακος η ανταποδοτική εισφορά υπέρ αυτού 1% επί της συνολικής αξίας του σύσπορου βαμβακιού». Όμοια διάταξη περιέλαβε η παρ. 11 του άρθρου 7 της Κ.Υ.Α. 25325/1994 (Β' 753) και, στη συνέχεια, η παρ. 11 του άρθρου 7 της Κ.Υ.Α. 31100/1995 (Β' 907), η οποία ίσχυσε μέχρι την κατάργησή της με την Κ.Υ.Α. 31850/1997 (Β' 1004), στην παρ. 11 του άρθρου 7 της οποίας ορίστηκε ότι: «Στην περίπτωση λήψης προκαταβολής της ενίσχυσης, η σχετική εγγυητική επιστολή επιστρέφεται εφόσον προσκομισθεί η απόδειξη πληρωμής των βαμβακοπαραγωγών σύμφωνα με τους όρους της συμβάσεως», απαλείφθηκε δηλαδή ο όρος της αποδόσεως της εισφοράς 1% επί της συνολικής αξίας του σύσπορου

βαμβακιού υπέρ του Οργανισμού Βάμβακος.

20. Επειδή, με το δικόγραφο των προσθέτων λόγων, όπως ο λόγος αυτός αναπτύσσεται με το από 21.11.2013 υπόμνημα της αναιρεσείουσας εταιρείας προς το Συμβούλιο της Επικρατείας, προβάλλεται ότι το δικάσαν δικαστήριο παρανόμως δεν διέγνωσε ότι η εξάρτηση της αποδεσμεύσεως της εγγυήσεως, η οποία προκαταβάλλεται από τους εκκοκκιστές κατά την είσπραξη της προκαταβολής της ενισχύσεως από την απόδοση της ένδικης εισφοράς υπέρ του Οργανισμού Βάμβακος, αντίκειται στους ισχύοντες στον τομέα του βάμβακος κοινοτικούς κανονισμούς, οι οποίοι θεσπίζουν αποκλειστικά και περιοριστικά τους λόγους με τη συνδρομή των οποίων αυτή καταπίπτει. Περαιτέρω δε, κατά την αναιρεσείουσα, κατά παράβαση του άρθρου 234 της Συνθήκης, παρέλειψε το δικάσαν διοικητικό εφετείο να υποβάλει στο Δ.Ε.Κ. σχετικό προδικαστικό ερώτημα. Κατά τα εκτιθέμενα στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση «η προεξόφληση της εισφοράς διευκολύνεται με την προκαταβολή της από το κράτος, η δε επιστροφή των εγγυητικών επιστολών που καταθέτουν οι επιχειρήσεις αυτές, μετά από την κατάθεση του ποσού που αντιστοιχεί στην εν λόγω εισφορά, δεν είναι αντίθετη με τις κοινοτικές διατάξεις, αφού οι επιστολές αυτές, σύμφωνα με τις σχετικές υπουργικές αποφάσεις, κατατίθενται στις περιπτώσεις που προκαταβάλλεται από το κράτος η κοινοτική ενίσχυση στις εκκοκκιστικές επιχειρήσεις και δεν αφορά την είσπραξη αυτή καθ' εαυτή της κοινοτικής εισφοράς». Ενόψει δε του ότι η ένδικη εισφορά του άρθρου 30 παρ. 1 του ν. 2040/1992 είναι νόμιμη, κατά τα προεκτεθέντα, η πληρωμή της από τον υπόχρεο, ακόμη και αν είναι προϊόν της αρνήσεως της Διοικήσεως να προβεί σε αποδέσμευση της προαναφερόμενης εγγυήσεως και επιστροφή των εγγυητικών επιστολών, δεν συνιστά παρανόμως επελθούσα ζημία, στο μέτρο που το αίτημα της αποζημιώσεως θεμελιώνεται αποκλειστικώς στην καταβολή της εισφοράς. Δεδομένου δε ότι η αναιρεσείουσα επικαλέστηκε με την αγωγή της ζημία οφειλόμενη αποκλειστικώς στην καταβολή της εισφοράς και δεν ζήτησε

αποζημίωση για άλλα κονδύλια, συνδεδεμένα αιτιωδώς προς την τυχόν άρνηση αποδεσμεύσεως της εγγυήσεως, τα ανωτέρω προβαλλόμενα είναι απορριπτέα ως αβάσιμα (ΣτΕ 425, 2494/2012).

21. Επειδή, κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, και δεδομένου ότι δεν προβάλλεται άλλος λόγος αναιρέσεως, η υπό κρίση αίτηση πρέπει να απορριφθεί.

Διά ταύτα

Απορρίπτει την αίτηση.

Διατάσσει την κατάπτωση του παραβόλου. Και

Επιβάλλει στην αναιρεσείουσα εταιρεία τη δικαστική δαπάνη του Ελληνικού Δημοσίου και του Οργανισμού Πληρωμών και Ελέγχου Κοινοτικών Ενισχύσεων Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (Ο.Π.Ε.Κ.Ε.Π.Ε.), η οποία ανέρχεται σε τετρακόσια εξήντα (460) ευρώ για κάθε αναιρεσίβλητο.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 21 Νοεμβρίου 2013

Ο Προεδρεύων Αντιπρόεδρος

Η Γραμματέας

Αν. Γκότσης

Μ. Βλασερού

και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 20ής Αυγούστου 2015.

Ο Πρόεδρος του Α΄ Τμήματος

Η Γραμματέας του Α΄ Τμήματος

Ν. Σακελλαρίου

Β. Ραφαηλάκη

ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

./.

Εντέλλεται προς κάθε δικαστικό επιμελητή να εκτελέσει όταν του ζητήσουν την παραπάνω απόφαση, τους Εισαγγελείς να ενεργήσουν κατά την αρμοδιότητά τους και τους Διοικητές και τα άλλα όργανα της Δημόσιας Δύναμης να βοηθήσουν όταν τους ζητηθεί.

Η εντολή πιστοποιείται με την σύνταξη και την υπογραφή του παρόντος.

Αθήνα,

Ο Πρόεδρος του Α΄ Τμήματος Η Γραμματέας του Α΄ Τμήματος